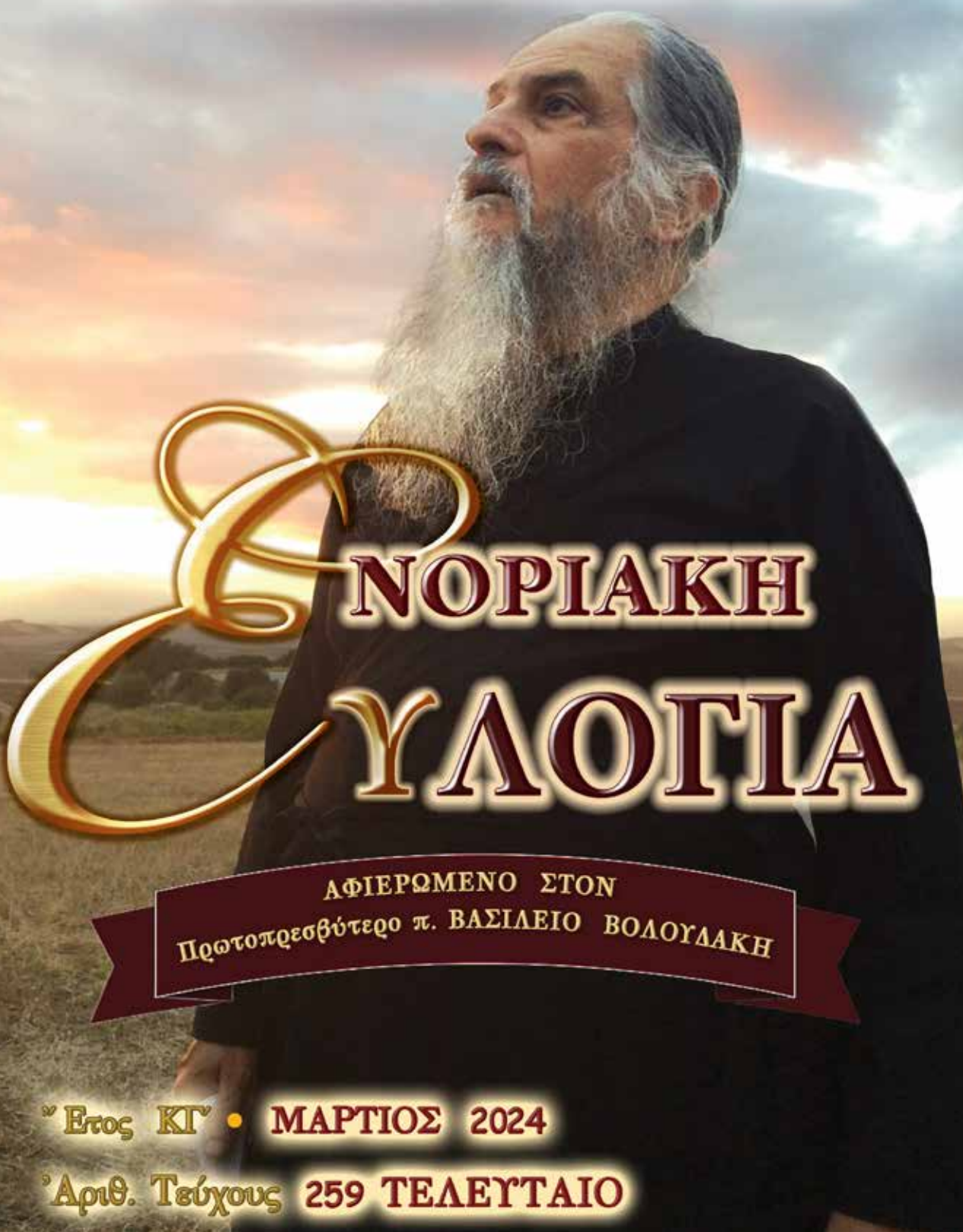

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ

ISSN 2585 - 223X

Ι. ΝΑΟΥ ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΟΝ

Πρωτοπρεσβύτερο π. ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΒΟΛΟΥΔΑΚΗ

Έτος ΚΓ' • ΜΑΡΤΙΟΣ 2024

Αριθ. Τεύχους 259 ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Τέλος Έποχῆς (Νινέττα Βολουδάκη)	91
02. Ἐπικήδειος Λόγος π. Σάββα Ζέρβα	93
03. Ἐπικήδειος Λόγος π. Πασχάλη Γρίβα	94
04. Ἡ τελευταία αὐθεντία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας (Μανώλης Β. Βολουδάκης)	99
05. Ὁ Παππούλης ὡς χειροπιαστή παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας (Συμεών και Σαπφώ Νίνου)	104
06. Λίγα λόγια πρὸς τοὺς πνευματικούς μας γονεῖς (Κωνσταντῖνος καί Μαρίνα Βουγά)	107
07. Ὁ ἅγιος Πατέρας μας ζεῖ (Χ. Καμπερογιάννης)	109
08. Πρόσκληση Μαθητείας καί Μελέτης (Ἡλίας Διαβάτης)	112
09. Ὑπῆρξε Ἀτρόμητος! (Δημήτριος Κοσκινιώτης)	120
10. Ὁ κατὰ Θεόν Πατέρας μας (Ἀγγελική Ζών)	124
11. Ἐπιστολή ἀπό Βρυξέλλες (Ἀλέξανδρος καί Παναγιώτα)	129
12. Σημείωμα Σύνταξης (Κων. Βαθιώτης)	133

ἐνοριακὴ ΘΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ

(Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)

Ἀσκληπιοῦ 38 (Ἀθήνα) Τ.Κ.106.80

Τηλ. 2103600474, 2103635913 - email: erotimata.pbasileioy@gmail.com

ΕΚΔΟΤΗΣ - Διευθυντής Συντάξεως: Νινέττα Βολουδάκη

Καλλιτεχνική Ἐπιμέλεια: Σαπφώ Νίνου

Τυπογραφική Ἐπεξεργασία: Σπύρος Κροντήρης & Δέσποινα Καρζῆ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Ἐκδόσεις «ΥΠΑΚΟΗ»

www.ypakoh.gr

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

Ἐπιτρέπεται ἡ μέ ὁποιοδήποτε τρόπο ἀναδημοσίευση τῶν ἀρθρῶν τοῦ τεύχους αὐτοῦ μέ τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση νά ἀναγράφεται στήν ἀναδημοσίευση ἡ πηγή προελεύσεώς τους καθώς καί ὁλόκληρο τό ὄνομα τοῦ συντάκτου τους καί ὄχι μόνο τά ἀρχικά του, μέ τά ὁποῖα τυχόν δημοσιεύονται τά ἀρθρα στό περιοδικό μας.

ΤΕΛΟΣ ΕΠΟΧΗΣ

*“Τοῖς πᾶσι χρόνος καί καιρός, τῷ παντί πράγματι ὑπό τόν οὐρανόν...
Καιρός τοῦ τεκεῖν καί καιρός τοῦ ἀποθανεῖν, καιρός τοῦ φυτεῦσαι καί
καιρός τοῦ τῖλαι τό πεφυτευμένον...
Καιρός τοῦ λαλεῖν καί καιρός τοῦ σιγαῖν...”*

Εδῶ καί περισσότερα ἀπό εἴκοσι δύο χρόνια, ἀπό τήν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων τοῦ ὑπευθύνου τοῦ ναοῦ μας ἀπό τόν πατέρα Βασίλειο, μέχρι τήν ἡμέρα πού παρέδωσε τήν Παρακαταθήκη, τήν ὁποία εἶχε ἐμπιστευθεῖ τήν ἡμέρα τῆς Χειροτονίας του, στά ἀκάματα χέρια του, ὁ Κύριός του καί Κύριός μας, Ἰησοῦς Χριστός, ἔχουν περάσει πολλοί χρόνοι καί καιροί. Πέρασε καιρός τοῦ κλαῦσαι, ἀλλά καί καιρός τοῦ γελαῖσαι, καιρός τοῦ ρῆξαι, ἀλλά καί καιρός τοῦ ράφαι, καιρός τοῦ ζητῆσαι, ἀλλά καί καιρός τοῦ ἀπολέσαι, καιρός πολέμου ἀλλά καί καιρός εἰρήνης.

Σέ ὅλους τούς καιρούς στάθηκε ὀρθίος καί ἀτάραχος. Μέ τήν ἴδια ἡρεμία καί ἀταραξία στάθηκε καί στόν πόλεμο καί στήν εἰρήνη. Μέ τήν ἴδια ἀταραξία καυτηρίασε πληγές καί ἰάτρευσε πληγές, μέ τήν ἴδια ἀταραξία παρηγόρησε καί ἤλεγξε. Γιατί τίποτα ἀπό ὅσα εἶπε καί ἔκανε δέν εἶχαν ὡς στόχο τή δική του ἐπιθυμία, ἢ τή δική του ὠφέλεια. Ὅλα ὅσα σκεφτόταν, ἢ ἔλεγε, ἢ ἔγραφε, ἢ σχεδίαζε, ἢ ἔκανε, προέρχονταν ἀπό τήν ἐπιθυμία του νά κατεβάσει τήν “Εὐλογημένη Βασιλεία τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος” μέσα στίς καρδιές καί στίς διάνοιες τῶν ἀνθρώπων.

Καί εἶμαι ὁ πῶς κατάλληλος ἄνθρωπος γιά νά τό ὁμολογήσω καί νά τό μαρτυρήσω, γιατί εἶμαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τόν ὁποῖο ἀνέσυρε ἀπό τόν στρόβιλο τοῦ ἐκμηδενισμοῦ τῶν πάντων καί τόν ἀνέβασε στήν χαρά καί τήν ἀγαλλίαση τῆς Ζωαρχικῆς Πανταιτίας.

Ἀπό τότε μέχρι τώρα, “γενεά πορεύεται καί γενεά ἔρχεται” καί “ἀνατέλλει ὁ ἥλιος καί δύει ὁ ἥλιος”. Καί οἱ ἐποχές περνοῦν, ὅπως εἶπε κάποιος, στόν ὁποῖο θύμισε ὁ π. Βασίλειος κάποια λόγια τοῦ πατρός Ἐπιφανίου Θεοδωρόπουλου. “Ἡ ἐποχή τοῦ Ἐπιφανίου πέρασε”, τοῦ εἶχε ἀπαντήσει.

...Ἡ ἐποχή τοῦ Ἐπιφανίου πέρασε...

...Ἡ ἐποχή τοῦ Βασιλείου πέρασε...

Χαρά σέ αὐτούς πού θά ζήσουν σέ τούτη τή Νέα Ἐποχή!

Νινέττα Βολουδάκη

Ἀγρυπνία Δευτέρας 19/2/2024

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ π. Σάββα Ζέρβα

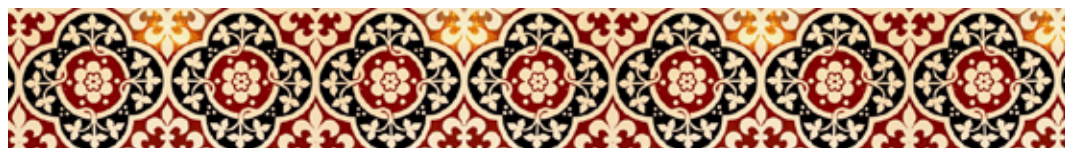
Χριστός μας τό βράδυ τῆς Μεγάλης Πέμπτης, εἶπε στούς Μαθητές Του: «*συμφέρει ἵνα Ἐγὼ ἀπέλθω, διότι θά σᾶς στείλω τόν Παράκλητο, τό Πανάγιο Πνεῦμα*». Καί ἐπειδή ἡ θλίψη ἐπλήρωσε τήν καρδιά τους, τούς εἶπε ὅτι *δέν θά σᾶς ἀφήσω ὀρφανούς. Γιά λίγο δέν θά μέ βλέπετε καί μετά πάλι θά εἶμαι κοντά σας.*

Αὐτά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ μας ἔχουμε καί ἐμεῖς ἀπόψε μέσα στήν καρδιά μας καί ἔχουμε καί τά λόγια τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου, ὁ ὁποῖος ὑπεραγάπα τόν π. Βασίλειο καί ὁ ὁποῖος ἔλεγε, λίγο πρίν τήν δική του ὁσιακή κοίμηση, “*συμφέρει ἐγὼ νά πάω στόν Οὐρανό διότι τώρα πλέον θά καταργηθοῦν οἱ ἀποστάσεις, θά μπορεῖτε νά μοῦ ζητᾶτε ὅ,τι θέλετε καί ἐγὼ θά τό διαβιβάζω στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Δέν θά ψάχνετε νά μέ βρεῖτε, ἀλλά ὅπουδῆποτε καί ἂν εἴστε, θά μπορεῖτε νά μοῦ μιλάτε.*”

Ἐπίσης θυμόμαστε καί τά λόγια τοῦ π. Βασιλείου, πού μᾶς μετέφερε αὐτά πού ἔλεγε ὁ Ἅγιος Γέρων Σίμων, δηλαδή ὁ Γέροντάς του, ὅτι “*θάνατος δέν ὑπάρχει. Ἀπλῶς εἶναι μιὰ μετάβαση ἀπό τό χῶλ στό σαλόνι.*” Αὐτά ἔχουν χαραχθεῖ μέσα στήν καρδιά μας καί τώρα πλέον θά μπορούμε νά τόν βρῖσκουμε καί νά τοῦ μιλάμε ὅπου-τεδῆποτε θέλουμε, χωρίς νά δυσκολευόμαστε νά ἐπικοινωνήσουμε μαζί του καί εἵμαστε σίγουροι ὅτι θά διαβιβάζει πολύ εὐκόλα στόν θρόνο τοῦ Θεοῦ τά δικά μας αἰτήματα καί θά Τόν παρακαλεῖ νά μᾶς βοηθήσει νά διορθώσουμε τίς ἀδυναμίες καί τίς ἐλλείψεις μας. Αὐτή ἡ βεβαιότητα τῆς πορείας του στόν Οὐρανό, μᾶς δίνει τεράστια παρηγορία καί μᾶς δίνει καί χαρά. Χαρά, τήν ὁποία δέν μπορεῖ νά ἀφαιρέσει κανένας ἀπό ἐμᾶς, ὅσο καί ἂν προσπαθήσει.

Αὐτή τήν χαρά, λοιπόν, ἃς ἔχουμε καί ἐμεῖς, μέ τήν Ἁγία Εὐχή του ἀπόψε, πού τοῦ προσφέραμε ὅ,τι πολυτιμότερο εἶχε ὁ καθένας μέσω τῶν λειτουργικῶν εὐχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας καί αὐτή τήν χαρά ἃς μᾶς χαρίζει πάντοτε ὁ Χριστός μας.

Ἀρχιμ. Σάββας Ζέρβας

Τρίτη 20/2/2024

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ π. Πασχάλη Γρίβα

Δευτέρα 19 Φεβρουαρίου, ημέρα της όσιας μητρός ἡμῶν Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας κατὰ τὴν ὁποία πανηγυρίζει ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, πανηγυρίζουν ὅλα τὰ φιλόπρωχα ταμεῖα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας καὶ **στὶς 7:30 τὸ πρωῒ ἔρχεται τὸ μήνυμα: ὁ πατὴρ Βασίλειος ἐκοιμήθη. Εἶναι δυνατόν; Τί ἀστροπελέκι εἶναι αὐτό; Τί κεραυνός; Πάγωσε τὸ αἷμα στὶς φλέβες. Πῶς εἶναι δυνατόν;**

Σεβασμιώτατοι, Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Ἅγιε Πρωτοσύγκελλε, σεβαστοὶ πατέρες, ἀγαπητοὶ Χριστιανοί,

Ἀκόμη δὲν ἔχουμε συνειδητοποιήσει αὐτό πού ἔχει συμβεῖ, ἀκόμη δὲν τὸ πιστεύουμε, νομίζουμε ὅτι ζοῦμε ἓνα ὄνειρο καὶ δὲν ξέρω πόσο καιρὸ θὰ πάρει νὰ τὸ συνειδητοποιήσουμε. Ἐκοιμήθη ὁ πατὴρ Βασίλειος. Πόσο θὰ προτιμοῦσα αὐτὴ τὴν ἱερὰ στιγμή ἀντὶ νὰ πῶ κάποια λόγια νὰ μείνω σιωπηλός καὶ νὰ εἶναι σιωπηλός ὁ ἀποχαιρετισμός, καὶ ὁ καθένας ἀπὸ ἐσᾶς πού συνωστίζεστε τώρα στό ναὸ αὐτό, μέσα στὴ σιωπὴ νὰ σκεφτεῖ μέσα του τὰ λόγια πού ἄκουσε ἀπὸ αὐτόν, τίς συμβουλές πού πῆρε, τὴν ἀγάπη πού εἰσέπραξε γιατί ὁ πατὴρ Βασίλειος εἶχε **μία καρδιά**, αὐτὴ ἡ καρδιά πού σταμάτησε νὰ χτυπᾷ τὴ Δευτέρα τὸ πρωῒ, **ἀνοιχτὴ γιὰ ὅλους, γεμάτη ἀπὸ ἀγάπη, γεμάτη ἀπὸ καλοσύνη, γεμάτη ἀπὸ πόθο**

νά βοηθήσει τούς άλλους. Δέν τόν ἐνδιέφερε ὁ ἑαυτός του ὅσο ἡ προκοπή καί τό καλό τῶν ἄλλων, τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν. Πόσοι μαθητές πέρασαν στό Ἐκκλησιαστικό σχολεῖο ἀπό τά χέρια του, αὐτή τή στιγμή εἶναι διασκορπισμένοι σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα καί ὅπου καί ἄν πάει κανείς θά βρεῖ ἕνα μαθητή του πού θά πεῖ τά καλύτερα λόγια, «ἦταν πολύ καλός δάσκαλος ὁ πατήρ Βασίλειος, μᾶς ἔμαθε πάρα πολλά.» Διότι δέν ἦταν τυχαῖος, δέν ἦταν ἕνας στή σειρά, αὐθεντικός καί ταυτόχρονα ἦταν αὐθεντία, θεολογική αὐθεντία, πνευματική αὐθεντία, καί γι' αὐτό εἴχαμε ὅλοι καλομάθει κοντά του, καί οἱ ἐφημέριοι ἐδῶ καί ὅλα τά πνευματικά τέκνα εἴχαμε καλομάθει νά μᾶς λύνει τά προβλήματα ἀμέσως, νά βρίσκουμε τό στήριγμά μας, νά ἔχουμε τίς ἀπαντήσεις στά ἐρωτήματά μας, ξέραμε πῶς ὅλα μας τά θέματα σέ αὐτόν θά τά θέσουμε.

Εἶχε τήν εὐφυΐα, εἶχε τόν καλό τρόπο, εἶχε κυρίως τήν διάκριση νά κατευθύνει, νά σοῦ πεῖ αὐτό πού πρέπει νά ἀκούσεις, αὐτό πού ἀντέχεις καί νά σοῦ δώσει μία ὠθηση νά προχωρήσεις μπροστά. Γι' αὐτό καί ὅποιος τόν ἐπλησίαζε, ὅποιος ἐξομολογεῖτο σέ αὐτόν μπορεῖ νά εἶναι μάρτυρας ὅτι ἔμπαινε μέσα στό ἐξομολογητήριο ἢ στό γραφεῖο του, εἴτε μελαγχολικός, εἴτε κακοδιάθετος, εἴτε ἀπελπισμένος καί ἔβγαινε ἀπό τό γραφεῖο του ἢ ἀφοῦ ἀκουμποῦσε τό πετραχήλι στό κεφάλι του, ἔβγαινε μέ καλή διάθεση, μέ ὄρεξη γιά ζωή, μέ αἰσιοδοξία, μέ ἐμπιστοσύνη στό Θεό καί αὐτό συμβούλευε ιδίως τά νέα παιδιά «νά ἔχετε ζωή παιδιά, δέν ἔχετε ζωή». Πῶς μπορούσε νά μήν τό λέει αὐτό ὅταν ὁ ἴδιος ἦταν ἀκούραστος, ἀκάματος, σκεφτόταν τά πάντα, ἐρευνοῦσε τά πάντα, δέν τόν ἄφηνε τίποτα ἀδιάφορο καί ἦταν ταυτόχρονα καί ἀσυμβίβαστος. Τήν ἀλήθεια θά τήν ἔλεγε μέ θάρρος, δέν σκεπτό-

ταν οὔτε τίς συνέπειες, οὔτε τίς ὅποιες ἐπιπτώσεις. **Ἡ ἀλήθεια γιά αὐτόν ἦταν ὁ Χριστός καί ἡ ἀλήθεια ἔπρεπε νά διατρανώνεται πρὸς πᾶσα κατεύθυνση.**

Μπορεῖ νά ἀκουγόταν σέ ὀρισμένους ὁ λόγος του αὐστηρός ἢ, κάποιες φορές λέγανε ὀρισμένοι ὑπερβολικός ὅμως ἦταν ἀληθινός, γνήσιος καί ταυτόχρονα μέ σεβασμό. **Ὅλοι οἱ ἀγῶνες γίνονταν μέσα στήν Ἐκκλησία ὄχι μέ σχίσματα, ὄχι μέ αἰρέσεις, ὄχι μέ διχοστασίες, ὄχι μέ ἀποτειχίσεις.** Ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, μέσα στήν ἀγκαλιά τῆς Ἐκκλησίας καί ταυτόχρονα Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἔλεγε ὅτι τό εἶχε φυσικό του χωρίς δυσκολία νά αἰσθάνεται ἕναν σεβασμό στό ἐπισκοπικό ἀξίωμα, **«τό ἔχω»** ἔλεγε **«πολύ εὐκολο νά βλέπω τόν ἀρχιερέα εἰς τύπον Χριστοῦ, εἰς τόπον Χριστοῦ, μοῦ βγαίνει εὐκολο αὐτό»**, καί γιά αὐτό μπορεῖ νά διετράνωνε τήν ἀλήθεια ἀλλά ταυτόχρονα ἐσέβετο καί τιμοῦσε τήν Ἀρχιερωσύνη, τήν Ἱερωσύνη, τήν Ἐκκλησία.

Τί νά πρωτοπεῖ κανεῖς καί τί νά ἀναφέρει. **Ἡ θεολογική του παιδεία ἦταν σπάνια, οἱ συγγραφές του ἦταν μνημεῖα θεολογικά**, οἱ λόγοι του ὑπεύθυνοι καί τεκμηριωμένοι, οἱ ἄνθρωποι κοντά του ἔβρισκαν ἀπαντήσεις στά ἐρωτήματά τους, δέν ἦταν ἄνθρωπος τοῦ μονολόγου ἀλλά τοῦ διαλόγου, ἤθελε νά δέχεται ἐρωτήσεις, νά ἐπικοινωνεῖ καί νά βοηθᾷ.

Αὐτόν τόν ναό στόν ὁποῖο βρισκόμαστε σήμερα τόν ἀνέστησε ἀπό τό μηδέν, ἦταν ἕνα κτίσμα ἐτοιμόρροπο, ὑπό κατάρρευση, μέ τό πού ἀνέλαβε τήν εὐθύνη αὐτοῦ τοῦ ναοῦ σέ ἐλαχιστότατο χρονικό διάστημα, σέ χρόνο ρεκόρ πού τό ὁμολογοῦσαν ὅλοι, μετέβαλε αὐτόν τόν ναό σέ ἕνα μνημεῖο, μέ κόπους, μέ θυσίες, μέ ἀγῶνες, μέ ἐπιστράτευση. **Ἐγιναν ταυτόχρονα τόσες ἐργασίες, πού θά χρειαζόταν χρόνια πολλά σέ κάθε ἄλλη περίπτωση.** Μόνο ὁ πατήρ Βασίλειος μπορούσε νά τό πετύχει αὐτό καί ἐμεῖς ἀκολουθούσαμε μέ δυσκολία, δέν μπορούσαμε νά περπατήσουμε πλάϊ του σέ αὐτούς τούς ρυθμούς, μέ ἀδυναμία, γιατί εἶχε πάντοτε νεανική καρδιά, εἶχε ζωή, εἶχε μέσα του ζωντανή τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί **τρεφόταν συνεχῶς ἀπό τούς ἀγίους πνευματικούς του Γέροντες, τόν πατέρα Σίμωνα, τόν πατέρα Ἐπιφάνιο, τόν πατέρα Μάρκο.**

Αὐτῶν τήν συντροφιά προτίμησε, ἐκεῖ θέλησε νά πάει κοντά τους, ὄχι ὅτι δέν τούς εἶχε κοντά του καί πρίν, ἀλλά ἐδῶ εἶχε καί πίκρες, πικρά ποτήρια, καί ἔβλεπε καί τήν κατάντια αὐτῆς τῆς πατρίδας ὅταν φτάνει στό σημεῖο νά νομιμοποιεῖ τήν ἁμαρτία. Προτίμησε τήν δική τους συντροφιά, ποιός μπορεῖ νά τόν κατηγορήσει γι' αὐτό καί θέλησε νά ἔρθει κοντά καί στούς παλαιούς ἐφημερίους αὐτοῦ

τοῦ ναοῦ, στὸν πατέρα Νικόλαο, στὸν πατέρα Ἡλία Στεφόπουλο, στὸν πατέρα Φίλιππο, ἦρθε καὶ ἡ δική του σειρά. Δέν τό περιμέναμε ὅτι θά γίνει τόσο σύντομα, τώρα.

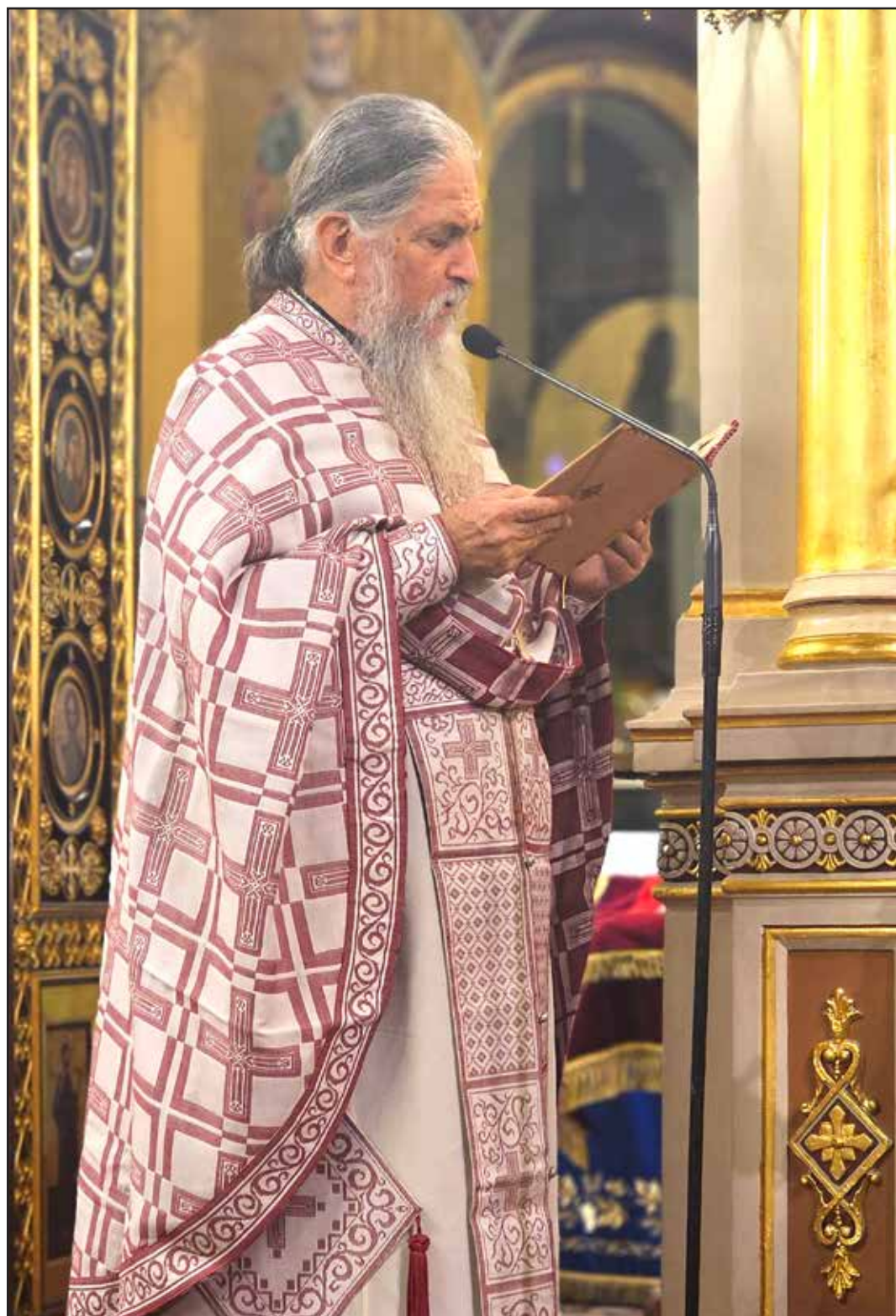
Αὐτὴ τὴ στιγμή τό μόνο πού μπορούμε νά καταθέσουμε εἶναι τὴ συγνώμη μας, νά ζητήσουμε τὴν συγχώρεσή του γιὰ ὅ,τι τὸν πικράναμε καὶ εἶναι πολλά τὰ πικρά ποτήρια πού ἤπιε καὶ ἀπὸ ἐμᾶς καὶ τώρα θά καταλάβουμε περισσότερο ποιόν εἶχαμε δίπλα μας. Τώρα θά καταλάβουμε περισσότερο τί χάσαμε. **Μείναμε ὀρφανοί, σάν ἐνορία, σάν πνευματικά παιδιά, σάν μαθηταὶ τῆς διδασκαλίας του, μείναμε ὀρφανοί.** Ἀλλὰ ὅχι ἀπλῶς ἐλπίζουμε, πιστεύουμε, ὅτι ἐπικαλούμενοι τὴν εὐχή του θά εἶναι καὶ πάλι κοντά μας, μέ ἓνα μυστικό τρόπο, πού αὐτός θά μπορέσει νά βρεῖ, καὶ ὁ Θεός θά τοῦ δώσει, καὶ πάλι νά μᾶς ἀπαντᾷ στίς ἀπορίες μας, νά μᾶς βρίσκει διέξοδο στὰ ἀδιέξοδά μας, νά μᾶς δείχνει δρόμους καὶ νά μᾶς ἀνοίγει δρόμους ἐκεῖ πού ἐμεῖς βλέπουμε μόνο γκρεμούς.

Θά κλείσω λίγο ἀπότομα αὐτόν τόν λόγο χωρίς νά ἰσχυριστῶ ὅτι σκιαγράφησα ἔστω καὶ τό ἐλάχιστο ἀπὸ αὐτό πού ἦταν ὁ πατὴρ Βασίλειος, ἀλλὰ θά κλείσω γιατί εἶναι πολύ χαραγμένο μέσα μου, θά κλείσω μέ τό λόγο πού ἔλεγε συνήθως σέ ἑορταστικές λειτουργίες στό τέλος ἔλεγε, «ὅπως εἴμαστε ὅλοι ἐδῶ σήμερα μαζεμένοι, ἔτσι νά εἴμαστε ὅλοι χωρίς νά ἀπουσιάζει κανεὶς καὶ στὸν οὐρανό».

Τὴν εὐχή σου Παππούλη.

Πρωτ. Πασχάλης Γρίβας

Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Ε. Βολουδάκης:

Ἡ τελευταία αὐθεντία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

«Ἐρωτᾷς πῶς τὰ ἡμέτερα καὶ Λίαν πικρῶς. Βασίλειον οὐκ ἔχω, Καισάριον οὐκ ἔχω, τὸν πνευματικὸν ἀδελφὸν καὶ τὸν σωματικόν. «Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἐγκατέλειπόν με», μετὰ τοῦ Δαβὶδ φθέγγομαι.

Τὰ τοῦ σώματος πονηρῶς ἔχει, τὸ γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς, φροντίδων ἐπιπλοκαί, πραγμάτων ἐπιδρομαί, τὰ τῶν φίλων ἄπιστα, τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα. Ἔρρει τὰ καλὰ, γυρνὰ τὰ κακά, ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρσὸς οὐδαμοῦ, Χριστὸς καθεύδει.

Τί χρή παθεῖν;

Μία μοι τῶν κακῶν λύσις, ὁ θάνατος. Καὶ τὰ ἐκεῖθεν μοι φοβερά, τοῖς ἐντεῦθεν τεκμαιρομένῳ».

 ἐν μπορῶ νά ἐκφράσω καλύτερα τὴν θλίψη καὶ τὴν ἀπελπισία, πού νιώθει ἡ ψυχὴ μου, ἀναλογιζόμενη τὸν θάνατο τοῦ πατρός μου, πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη, παρὰ μόνο ἐνθυμούμενος τὸν θρῆνο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, κατὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἀνθρώπινα, πιστεύω πῶς ὁ πόνος αὐτός δέν θά θεραπευθεῖ, παρὰ μόνο ὅταν ὁ Θεός μέ ἀπαλλάξει ἀπὸ τό βάρος αὐτῆς τῆς ζωῆς, τὴν ὁποία μέχρι τώρα ἄντεχα, ἀτενίζοντας στούς γονεῖς μου.

Ὁ πατήρ Βασίλειος –ὅπως πολύ σωστά εἶπε ἡ πρεσβυτέρα του, Νινέττα Βολουδάκη, πού στάθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τό τέλος στό πλάι του κατὰ τὴν πεντηκοντατριετῇ Ἱερατικὴ διακονία του– ὑπῆρξε ἡ **τελευταία αὐθεντία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**. Στό φέρετρό του (ὅπως ἐπίσης ἐπέσήμανε ἡ πρεσβυτέρα του, παραφράζοντας τὰ λόγια τοῦ Ἁγγέλου Σικελιανοῦ στὴν κηδεῖα τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ) «ἀκουμπάει ὅλη ἡ Οἰκουμένη».

Δέν πρόκειται γιὰ ὑπερβολή. Ὅταν, στίς ἀρχές τοῦ 2020, τρόμαξαν ὅλοι μέ τὸν Covid, ἐκεῖνος μόνος βγῆκε δημόσια καὶ κατήγγειλε τὴν ἀπάτη, ὅχι μέ ἀφορισμούς καὶ λόγια, ἀλλὰ φανερώνοντας στοιχεῖα, ἀποκαλύπτοντας πολιτικά σχέδια, πού εἶχαν ἐκπονηθεῖ ἀρκετὰ χρόνια πρὶν καὶ συζητῶντας δημόσια μέ διακεκριμένους ἐπιστήμονες, πού δέν εἶχαν ξεπουλήσει τὴν ψυχὴ καὶ τὴν καριέρα τους, στὸν ἐργοδότη τοῦ Φάουστ. Καὶ τὰ τέσσερα σταθερά τηλέφωνα (δύο τοῦ ναοῦ καὶ δύο τῆς Πνευματικῆς Ἑστίας) ἐκτός ἀπὸ τὰ κινητά, χτυποῦσαν ἀσταμάτητα ὅλες τίς ὥρες ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκουμένη. Γιὰ νά μὴν ὑπολογίσουμε

τά ἑκατοντάδες καθημερινά mails πού κατέκλυζαν ἀπό κάθε γωνιά τῆς γῆς τίς δύο διαδικτυακές διευθύνσεις τῆς πρεσβυτέρας!

Ὅταν ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας ἔστρεψε τήν πλάτη της στόν λαό τοῦ Θεοῦ, κλείνοντας τούς Ἱ. Ναούς καί ἀγνοώντας τόν πόνο τῶν πιστῶν, ἐκεῖνος **μόνος ἐπέκρινε αὐτή τή στάση, δείχνοντας, ὅμως, παράλληλα καί τόν ἀπαιτούμενο σεβασμό στό Ἐπισκοπικό ἀξίωμα.** Βρῆκε τόν τρόπο καί ἀναπλήρωσε τό κενό καί τίς ἐλλείψεις τῆς Ἱεραρχίας, προσφέροντας καταφύγιο στούς ἀπελπισμένους ὅλης τῆς ὑψηλίου!

Νωρίτερα, ἀπό τοῦ ἔτους 2007, εἶχε κρούσει τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου, λέγοντας πώς ἡ πολιτική, ὅταν ἀποκοπεῖ ἀπό τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐπικίνδυνη καί ἐπιβλαβής γιά τούς ἀνθρώπους. Τότε, πού πέντε κόμματα μονοπωλοῦσαν τίς ἐπιλογές τῶν ψηφοφόρων, ἐκεῖνος **μόνος τόλμησε, ἐνέπνευσε καί καθοδήγησε κάποιους ἀπό ἐμᾶς, ὥστε νά δημιουργήσουμε πολιτική παράταξη –ἐντελῶς πρωτόγνωρο καί ἀνήκουστο γιά ἐκείνη τήν ἐποχή– πού πρέσβευε τήν ἐπιστροφή στίς ρίζες μας, δηλαδή στήν διακυβέρνηση τῆς Ἁγίας Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας μας.**

Ὅταν ὁ Σύγχρονος Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἔδειχνε τό δρόμο, οἱ περισσότεροι, εἴτε δέν ἦσαν σέ θέση νά τόν καταλάβουν, εἴτε ὑπηρετοῦσαν σκοπιμότητες καί παρέμεναν ἄβουλοι καί ἀδρανεῖς, ἢ καί τά δύο συνδυαστικά.

Σήμερα, κάποιοι ἔχουν χτίσει τήν καριέρα τους, πολιτική ἢ Ἱερατική, διαστρέφοντας τούς λόγους του καί εὐτελίζοντας τό ὄραμά του. Ὡστόσο, ὑπάρχει ὁ Θεός, πού βλέπει τά πάντα καί μᾶς ἔχει δώσει τήν διαβεβαίωση πώς «*Μέλλει γάρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς Αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων Αὐτοῦ, καὶ τότε ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὴν πράξιν αὐτοῦ*» (Κατὰ Ματθαῖον, 16, στίχ. 27). Ἐκείνη τήν ἡμέρα, θά λάβουμε ὅλοι μας αὐτό πού μᾶς ἀναλογεῖ καί τό μόνο βέβαιο εἶναι ὅτι δέν θά ἀδικηθεῖ κανεὶς μας.

* * *

Τί μπορεῖ νά πρωτοπεῖ κανεὶς γιά μιά προσωπικότητα, σάν αὐτή τοῦ πατρός Βασιλείου;

Δέν ἔφερε μόνο τό ὄνομα τοῦ Μεγάλου Ἀγίου του, ἀλλὰ φρόντισε νά τοῦ μοιάσει σέ ὅλα. **Σπούδασε οὐσιαστικά καί ἔμπρακτα ὅλες τίς ἐπιστῆμες** –ἐκτός τῆς Θεολογίας καί τῆς Φιλολογίας, πού ἀποτελοῦσαν τίς τυπικά κατοχυρωμένες σπουδές του.

Ποιὸς γιατρός δέν ἔμαθε στό πλάι του, ἀκούγοντας τίς προεκτάσεις καί τίς ἀναλύσεις του γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα καί τίς ἀσθένειες;

Ποιὸς μαθηματικός δέν κατάλαβε καλύτερα τόν ἀπειροστικό λογισμό καί τήν γλώσσα τῶν ἀριθμῶν, συζητώντας μαζί του γιά τά μαθηματικά, τή σχέση τους μέ τήν θεολογία καί τό πῶς μᾶς ὁδηγοῦν στό μεγαλεῖο τοῦ Θεοῦ;

Ποιὸς φυσικός δέν κατανόησε καλύτερα τά μεγαλεῖα τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπό τίς ὁμιλίες καί τά γραπτά του;

Πόσοι ψυχίατροι δέν βοηθήθηκαν ἀπό τίς ἐμπεριστατωμένες καί λεπτομερεῖς ἀναλύσεις του, ἐπάνω στήν ἀνθρώπινη ψυχή;

Ποιός ἀπό ἐμᾶς τούς τεχνοκράτες δέν ἔμαθε πολλά, βλέποντάς τον νά χρησιμοποιεῖ τήν τεχνολογία καί νά μᾶς παροτρύνει νά δοῦμε τόν συσχετισμό μέ τά δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ;

Ὁ Θεός μας, πού τόσο ἀγάπησε ἀπό μικρό παιδί, βλέποντας τήν ἀφοσίωσή του, σέ συνδυασμό μέ τήν διάθεσή του γιά προσφορά στους ἀνθρώπους, τοῦ ἀποκάλυψε τά περισσότερα ἀπό τά μυστικά –ἀν ὅχι τά πάντα– σέ ὅλες τίς ἐπιστῆμες.

Ὅπως στόν Ἅγιό του, ἔτσι καί σέ ἐκείνον μπορούμε νά ψάλλουμε: «Πάντων τῶν ἁγίων ἀνεμάξω τάς ἀρετάς Πατήρ ἡμῶν Βασίλειε». Ὑπῆρξε ἄξιο τέκνο, μιμητής καί συνεχιστής τοῦ Γέροντός του, πατρός Σίμωνος Ἀρβανίτη, ἀπό τόν ὁποῖο γαλουχήθηκε στήν ἀκρίβεια τῆς Πίστεώς μας καί στήν σαφή διατύπωση τῶν θεολογικῶν ζητημάτων. Τόν μακαριστό πατέρα Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο μιμήθηκε στό πολυτάλαντο συγγραφικό χάρισμα καί στήν ἀναλυτική σκέψη. Μέ τόν μακαριστό πατέρα Μάρκο Μανώλη εἶχαν πολλά κοινά ἐν ζωῇ, ἀλλά καί κατὰ τήν ἐκδημία τους. Ἐκοιμήθησαν καί οἱ δύο στήν ἴδια ἡλικία καί μέ τόν ἴδιο τρόπο, διακονώντας μέχρι τελευταίας ἀναπνοῆς τούς ἀνθρώπους.

Τό συγγραφικό ἔργο τοῦ πατρός Βασιλείου εἶναι μεγάλο καί πολύ δύσκολα θά ἀποτιμηθεῖ, γιατί ἐκτείνεται σέ πολλούς τομεῖς, γιατί ἀσχολήθηκε σέ βάθος μέ πολλά ζητήματα, πού δέν εἶχαν ἀποσαφηνιστεῖ καί, παρά τίς πολλές ἐξηγήσεις του, παραμένουν ἀκόμα δύσκολα στήν κατανόηση ἀπό ὅλους ἐμᾶς, τούς ρηχούς καί ἐπιπόλαιους ἀνθρώπους, πού πιανόμαστε ἀπό μία φράση καί νομίζουμε πώς καταλάβαμε τό βαθύτερο νόημα.

Πρῶτος κυκλοφόρησε τὴν «ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ», φέρνοντας στό φῶς ἄγνωστο χειρόγραφο τοῦ μαθητῆ τοῦ Ἁγίου, τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φιλοθέου Κοκκίνου.

Ἐγραψε τό δογματικό «Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΕΠΕΚΕΙΝΑ», ὅταν ὁ μακαριστός καθηγητής Ἀνδρέας Θεοδώρου παραχάραξε τὴν Πατερική διδασκαλία περί τῆς Ἀνθρωπίνης Φύσεως τοῦ Χριστοῦ καί τό «Η ΦΑΝΕΡΩΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ», πού ἦταν τό κείμενο τῆς εἰσηγήσεώς του σέ Ἱερατικό συνέδριο, ἐπὶ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφείμ. Ἐπιπλέον, ἀντέκρουσε τίς Νεονικολαϊτιστικές θεωρίες τοῦ καθηγητῆ Χρήστου Γιανναρά, ἔγραψε τό «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΡΑΣ».

Ἐρευνώντας, βρῆκε δύο ἄγνωστα ἔργα τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτη, τό «Η ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ» καί τό «ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣ ΑΣΘΕΝΗ», ἀποδεικνύοντας τὴν γνησιότητά τους, στό «ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΤΗΤΟΣ ΔΥΟ ΑΝΩΝΥΜΩΝ ΕΡΓΩΝ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ».

Κατέγραψε λεπτομερῶς ὅλες τίς νηστεῖες τῆς Ἐκκλησίας μας, στό «ΝΗΣΤΕΙΟΔΡΟΜΙΟ».

Τό βιβλίο του «ΤΑ ΨΗΓΜΑΤΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗΣ» εἶναι μοναδικό στό εἶδος του, ἐνῶ μέχρι τῆς κοιμήσεώς του, δεχόταν μηνύματα καί τηλεφωνήματα ἀπὸ Ἱερεῖς, πού τοῦ ζητοῦσαν νά συνεχίσει νά καταγράψει καί τὴν τελετουργική τῶν Ακολουθιῶν καί τῶν Μυστηρίων.

Ὡς γνήσιος ποιμένας τῶν “ἐν κόσμῳ”, ἔγραψε τό «Ο ΓΑΜΟΣ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΦΥΛΩΝ».

Γιὰ τὴν πολιτική, πού ἀναφέραμε προηγουμένως, ἔγραψε τὰ «ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ», θέτοντας τίς βάσεις τοῦ θέματος καὶ συμπληρώνοντάς το μέ τό σύγχρονο ἐγχειρίδιο τοῦ σωστοῦ Κυβερνήτου, τό «Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ», τό ὁποῖο, ἐν πολλοῖς εἶναι συνέχεια τοῦ ἔργου «Ο ΗΓΕΜΩΝ», τοῦ Μεγάλου Φωτίου.

Ὅταν προέκυψε τό ζήτημα τῶν ταυτοτήτων καὶ τοῦ ἀριθμοῦ 666, ἔγραψε τό «Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ, Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 666 ΚΑΙ Η ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ», πού παραμένει ἐπίκαιρο μέχρι σήμερα.

Τό τελευταῖο τοῦ ἔργο εἶναι ἡ βιογραφία τοῦ Γέροντός του, πατρός Σίμωνος Ἀρβανίτη, «Ο ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΜΑΣ, Ο ΠΑΤΗΡ ΣΙΜΩΝ», ὅπου ἱστορεῖ τόν βίο καὶ τό μαρτύριο τοῦ Γέροντός του, ὡς ἓνα σύγχρονο συναξάρι. Ἐπιπλέον, ξεκίνησε τὴν διαδικασία γιὰ τὴν Ἀγιοκατάταξη τοῦ πατρός Σίμωνος, τὴν ὁποία, δυστυχῶς, δέν ἔζησε νὰ τὴν δεῖ.

Τί νὰ πρωτοπεῖ κανεῖς καὶ τί νὰ γράφει γιὰ τόν πατέρα Βασίλειο; Γιὰ τὴν ἐπὶ 22 χρόνια παρουσία του στὴν Ἐκκλησιαστική ἐκπαίδευση, ὅπου ὑπηρέτησε καὶ ὡς Γυμνασιάρχης καὶ ὡς Λυκειάρχης (γιὰ ἓνα διάστημα, μάλιστα, ταυτόχρονα) καὶ τό πρότυπο σχολεῖο πού παρέδωσε μέ τὴν ἀποχώρησή του; Ἡ γιὰ τὴν ἐπίσης ἐπὶ 22 χρόνια ὑπηρεσία του ὡς προϊσταμένου τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Νικολάου Πευκακίων, τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ, τόν ὁποῖο ἀνεκαίνισε ἐκ βάθρων, ὥστε νὰ κατατάσσεται πλέον στοὺς Κτήτορες καὶ ὄχι στοὺς ἀνακαινιστές;

Πῶς νὰ μιλήσω γιὰ τόν πιστό θεράποντα τοῦ Θεοῦ, πού ἐπὶ 53 χρόνια, ἀπὸ τὴν νεαρή ἡλικία τῶν εἴκοσι χρόνων, ὑπηρέτησε τό Ἅγιο Θυσιαστήριο; Πῶς νὰ μιλήσω γιὰ τόν ἄνθρωπο, πού στά μάτια μου εἶναι ὁ ὀρισμός τῆς ζωῆς; Πῶς νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνη μου σέ αὐτόν στὸν ὁποῖο χρωστάω, ἐκτός ἀπὸ τό ὅτι μέ ἔφερε στὴν ὑπαρξη, ἀλλὰ καὶ τό ὅτι μέ δίδαξε στὴν πράξη –παρότι ὑπῆρξα καὶ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι κάκιστος μαθητής– τὴν ἀγάπη γιὰ τόν Χριστό ὡς ὑπέρτατη ἀξία;

Ὅλα ὅσα ἔγραψα εἶναι μία ἀπλὴ ἀναφορά σέ διάφορες πτυχές ἐνός σύγχρονου Μεγάλου Πατέρα τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ τίς ὁποῖες μποροῦν νὰ γραφοῦν τόμοι βιβλίων. Ὅμως, εἶναι νωρίς –καὶ συγχωρέστε μου τὴν ἀδυναμία– γιὰ νὰ ἀρχίσω τὴν καταγραφή, πού ἂν θελήσει ἐκεῖνος, μπορεῖ κάποια στιγμή νὰ μέ βοηθήσει νὰ κάνω στό μέλλον.

Σεβαστέ μου Πατέρα, μαζί μέ τὰ δάκρυα τῆς συγχώρεσης, πού σοῦ ζητῶ, τολμῶ νὰ ψελίσω μέ ὅλη μου τὴν ἀγάπη, τὴν εὐγνωμοσύνη ἀλλὰ καὶ τὴ θλίψη τῆς ἀπουσίας σου: «*Ὑμνος ἅπας ἡττάται συνεκτείνεσθαι σπεύδων τῷ πλήθει τῶν πολλῶν διδασκῶν σου· ἰσαριθμούς γὰρ τῇ ψάμμῳ λέξεις ἂν προσφέρωμέν σοι, οὐδὲν τελοῦμεν ἄξιον, ὧν ἐδίδαξας ἡμῖν*».

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀξιωμακάριστε καὶ αἰοίδιμε Πατὴρ ἡμῶν Βασίλειε! Τό κενό, πού ἄφησες, δέν νομίζω πῶς μπορεῖ νὰ ἀναπληρωθεῖ...

Μανώλης Β. Βολουδάκης

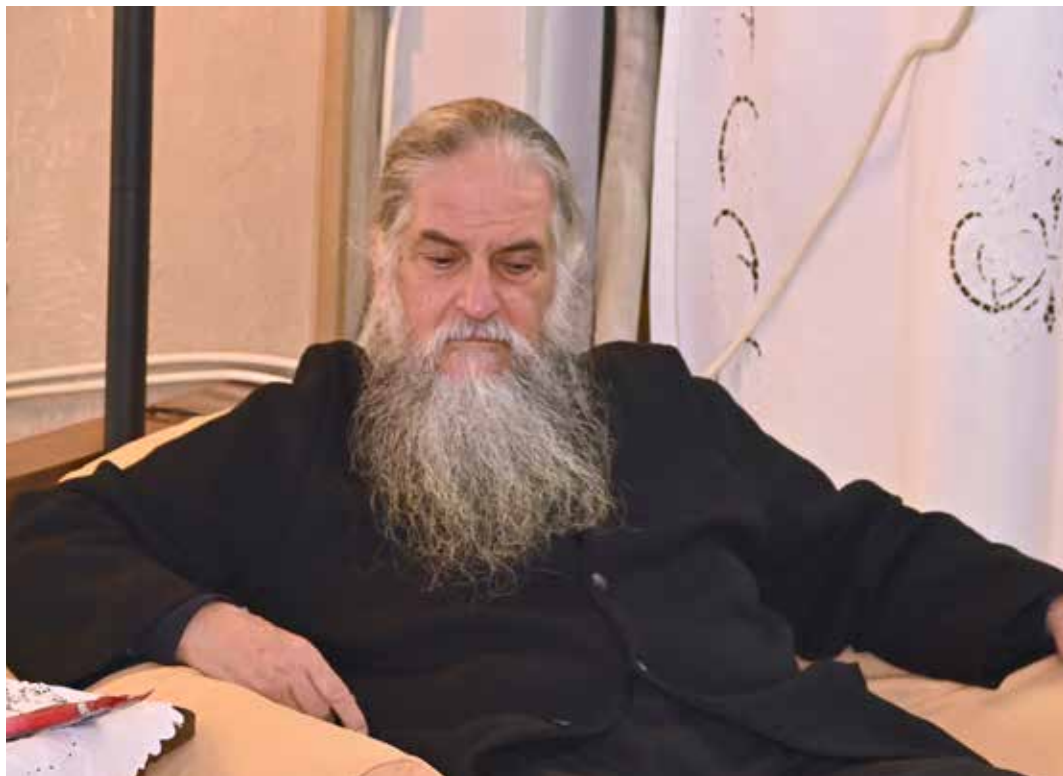
Ο ΠΑΠΠΟΥΛΗΣ ΩΣ ΧΕΙΡΟΠΙΑΣΤΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Ο σύζυγός μου και εγώ, αισθανόμαστε την ανάγκη να καταθέσουμε λίγα λόγια ευγνωμοσύνης προς τον πνευματικό μας Πατέρα. Τόν είχαμε επιλέξει για πνευματικό μας, πριν 30 χρόνια, κυρίως γιατί αισθανθήκαμε με την παρουσία του ότι αυτά που δίδασκε τά έπραττε και στή ζωή του. Τό δικό του παράδειγμα ήταν εκείνο που μάς έφερε κοντά στον Θεό, κατανοώντας ότι ο Θεός δεν είναι λόγια θεωρητικά, που ως τότε νομίζαμε, αλλά μεταστρέφει τή ζωή του ανθρώπου στο βαθμό που ο άνθρωπος θά θελήσει αυτά τά λόγια να τά κάνει πράξεις... Ασχολήθηκε βαθύτερα με τον γάμο και τήν ψυχολογία των δύο φύλων και μάς ανέλυε με ακρίβεια τά χαρκτηριστικά του κάθε φύλου και πώς ο σκοπός του γάμου είναι ή ολοκλήρωση του ανθρώπου. Στά δύσκολα χρόνια τής εφηβείας μου αυτά τά λόγια ήταν πρωτόγνωρα, καθώς δεν τά είχα ξανακούσει από κανέναν. Μέ άγγιξαν τόσο πολύ διότι από μικρή μέ άπασχολούσε ή σχέση του ανδρογύνου. Παρατηρώντας τήν ανδρική συμπεριφορά, είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ο άντρας που έχει αξία είναι εκείνος που εκτιμάει τή γυναίκα του. Μόλις είδα αυτό τό στοιχείο στον παππούλη, να έπιζητᾶ και να εκτιμάει τή γνώμη τής πρεσβυτέρας του, συγκινήθηκα και επιβεβαιώθηκε μέσα μου ακόμα περισσότερο ή γνώμη που είχα σχηματίσει για εκείνον. Ο παππούλης μέ έσωσε, διότι πήρε όλη τή θλίψη που είχα μέσα μου από μικρή και, κοντά σέ εκείνον και τό περιβάλλον που είχε δημιουργήσει μέ τήν πρεσβυτέρα του στήν Πνευματική Έστία, βρήκα αυτά που ζητούσε ή ψυχή μου, αλλά δεν ήξερα ότι υπάρχουν.

Ως πνευματικός, μάς άκουγε πάντοτε δίνοντας τήν απαραίτητη βαρύτητα σέ ό,τιδήποτε μάς άπασχολούσε και ταυτόχρονα μάς έδινε απλόχερα όλες τίς λύσεις. Πολλές φορές και μόνο μέ τήν παρουσία του αισθανόμασταν ότι έπαιρνε από πάνω μας όλο τό βάρος που νοιώθαμε. Σέ σοβαρά προβλήματα που είχαμε, όλα αυτά τά χρόνια, όταν εμείς βλέπαμε μόνο άδιέξοδα και σκοτάδι, εκείνος μάς έδειχνε τό φῶς μέ βεβαιότητα, μαθαίνοντάς μας πώς, όσο έστιάζουμε στο σκοτάδι, μένουμε κολλημένοι στά στενάχωρα όρια του δικου μας μυαλου. Μέ αυτόν τον τρόπο έδινε βάθος και προοπτική στή ζωή μας. Ό,τι μπορούμε να δοῦμε βαθύτερα, τό όφείλουμε σέ εκείνον,

χωρίς τόν οποίο θά μέναμε μόνο στην ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων. Στήν πιό δύσκολη περίοδο τῆς ζωῆς μας, σέ σοβαρό πρόβλημα υγείας πού παρουσιάστηκε ξαφνικά στόν σύζυγό μου καί μᾶς ἔκανε νά καταρρεύσουμε στήν κυριολεξία, ἐκεῖνος Μᾶς ἔδωσε τή δύναμη νά ζήσουμε. Διέψευσε, ἐξ ἀρχῆς, ὅλες τίς ἄσχημες προβλέψεις γιατρῶν διαφόρων ειδικοτήτων, ἀλλά διέψευσε καί τή δική μας ὀλιγοπιστία σέ πολλά θέματα.

Μᾶς τίμησε, ὅλα αὐτά τά χρόνια, μέ τό νά μᾶς συμπεριλάβει στήν ὁμάδα τῶν συνεργατῶν του, δίνοντάς μας τή δυνατότητα νά μάθουμε πάρα πολλά, νά καλλιεργηθοῦμε καί νά ἐξελιχθοῦμε δίπλα του. Θά καταθέσουμε ἐλάχιστα ἀπό αὐτά πού μᾶς φάνηκαν παράδοξα, ὅταν τά συγκρίνει κανεῖς μέ τή ζωή τοῦ κόσμου. Ἀρχικά, ἐνῶ ὅταν τόν γνωρίσαμε κατεῖχε ἤδη διευθυντικές θέσεις, μᾶς ἐξέπληξε τό γεγονός ὅτι ἐργαζόταν περισσότερο ἀπό ὅλους, μέ ἐξαντλητικά ὥράρια, κάτι πού στόν κόσμο δέν τό ἔχουμε συνηθίσει νά τό βλέπουμε. Τό ἀποτέλεσμα ἦταν νά γίνει τό παράδειγμα καί ἡ κινητήριος δύναμη σέ ὅ,τι κάναμε. Μᾶς δίδαξε, δηλαδή, πρῶτα ἔμπρακτα καί μετὰ μέ τά λόγια του, πῶς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά βλέπει τήν ὅποια ἐργασία του ὡς μέσο πρός καλυτέρευση τοῦ ἑαυτοῦ του καί ὄχι ὡς μιᾶ ἀπλή διεκπεραίωση ὑποθέσεων. Θυμᾶμαι χαρακτηριστικά, ὅταν μέ

είχε ρωτήσει μέ ποιό αντικείμενο σκέφτομαι νά ασχοληθῶ στή ζωή μου κι εγώ τοῦ ἀπάντησα μέ τήν διακόσμηση ἐσωτερικῶν χώρων. Τότε μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει νά φροντίσω πρῶτα τήν διακόσμηση τοῦ ἐσωτερικοῦ μου κόσμου καί νά τόν βάλω σέ τάξη, μέ τόν ἴδιο τρόπο πού βάζω σέ τάξη τά ἔπιπλα μέσα σέ ἕναν χῶρο!

Θαυμάζαμε πολύ τήν καλαισθησία του καί τήν προσοχή πού ἔδινε σέ κάθε λεπτομέρεια, καθώς καί τό ταλέντο του στήν εὕρεση νοημάτων πίσω ἀπό τίς εἰκόνες. Ἐνα ἀκόμα στοιχεῖο του, πού μᾶς ἐντυπωσίασε, ἦταν ὅτι ἂν ἔπρεπε νά γίνει κάποια ἐργασία σέ σύντομο χρονικό διάστημα, θά τό καθιστοῦσε ἐφικτό, γιατί, παρ' ὅλο πού μέ τό δικό μας μυαλό φαινόταν ἀκατόρθωτο, στό τέλος μᾶς διέψευδε πάντοτε! Παρ' ὅλο πού ἀρκετές φορές οἱ προθεσμίες παράδοσης μιᾶς ἐργασίας πού μᾶς ἀνέθετε ἦταν πιεστικές, μαζί μέ τήν πίεση νιώθαμε τόση χαρά πού συνεργαζόμασταν μαζί του, ὥστε στό τέλος, αὐτό πού μᾶς ἔμενε, ἦταν μιά αἴσθηση πληρότητας καί δυνάμεως, πού μᾶς ὠθοῦσε νά συνεχίσουμε σέ ἀκόμη πιό δύσκολα ἔργα.

Μᾶς ἀντιμετώπιζε πάντοτε μέ τέτοια εὐγένεια, ἀπλότητα, καλωσύνη καί ὑπομονή, πού δέν ἔχουμε συναντήσει σέ ἄλλον ἄνθρωπο, διορθώνοντάς μας πολλές φορές ἀκόμα καί μέ τό ἐκλεπτυσμένο του χιούμορ!

Σκεπτόμενοι τόν παππούλη, μᾶς ἔρχεται στό μυαλό τό κοινό χαρακτηριστικό ὅλων τῶν ἐμπειριῶν πού ζήσαμε κοντά του, ἡ ἀγάπη του γιά ὅλους ἀνεξαρτήτως τούς ἀνθρώπους. Αὐτή ἡ ἀγάπη ξεχώριζε τίς ἁμαρτίες μας ἀπό ἐμᾶς. Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶχε ὑπομονή νά περιμένει πότε εἴμαστε ἔτοιμοι νά ἀκούσουμε τό κάθε τι καί νά δοῦμε αὐτά πού ἔπρεπε νά μᾶς δείξει. Σκέπαζε τίς ἀδυναμίες μας, ἀλλά εἶχε καί τήν αὐστηρότητα ὅταν ψάχναμε δικαιολογίες γιά νά δικαιώσουμε τόν ἑαυτό μας, ἢ ὅταν πέφταμε σέ λήθαργο αὐτολύπησης, ἀντί νά ἀναζητοῦμε τήν Ἀλήθεια. Αὐτή ἡ ἀγάπη ἦταν τόσο βαθειά, ὥστε αἰσθανόμαστε τή δύναμη τῆς προσευχῆς του νά μᾶς τραβάει συνεχῶς στό δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀκόμη κι ὅταν ἐμεῖς λοξοδρομοῦσαμε.

Ὅλα αὐτά τά χρόνια κοντά στόν παππούλη, δέν μᾶς ἔλειψε κανένα ἀγαθό, οὔτε πνευματικό, οὔτε ὑλικό. Ἡ ἀπουσία τῆς παρουσίας του γέμισε τήν ψυχή μας μέ θλίψη κι ἔκανε τόν κόσμο νά μοιάζει φτωχός.

Αὐτά τά λίγα λόγια τά γράφουμε μέ ἱκεσία πρός τόν πνευματικό μας Πατέρα νά μᾶς συγχωρήσει γιά τά πολλά πού τόν στεναχωρήσαμε, ἀλλά καί μέ αἰώνια εὐγνωμοσύνη διότι τοῦ ὀφείλουμε τά πάντα!

Συμεών καί Σαπφώ Νίνου

Λίγα λόγια προς τούς πνευματικούς μας γονείς

Είμαι ένα από τά χιλιάδες πνευματικά παιδιά του Παππούλη, ό οποίος στήριξε καί συνεχίζει νά στηρίζει έμένα καί τήν οίκογένειά μου γιά όσο θυμόμαστε τούς έαυτούς μας.

Θά θέλαμε, νά του άπευθύνουμε λίγα λόγια, αλλά όχι μόνο σέ αυτόν αλλά καί στήν Πρεσβυτέρα, γιατί δέν πρόκειται γιά δυό άνθρωπους αλλά γιά έναν, έναν άνθρωπο μέ τό ένα πόδι στόν ούρανό καί τό άλλο στή γή.

Στά μάτια μας, αυτό πού σās ξεχώρισε άπ τήν πρώτη στιγμή, είναι ότι τά ώραία λόγια πού μās λέγατε γιά νά μās διδάξετε ΠΑΝΤΑ μά ΠΑΝΤΑ συνοδεύονταν άπό τό ζωντανό παράδειγμά σας. Τά ώραία λόγια είναι ώραία αλλά είναι μόνο λόγια. Όταν όμως αυτά τά λόγια γίνονται έργα, τότε μεταμορφώνονται σέ φωτιά πού ζεσταίνει τίς καρδιές μας καί φωτίζει τό δρόμο μας.

Θέλουμε λοιπόν άπό αυτή τήν καρδιά πού έσεϊς ζεσταίνατε τόσα χρόνια, νά σās ευχαριστήσουμε γιατί μέ τό παράδειγμά σας:

Μās δείξατε τί σημαίνει ανδρόγυνο, τί σημαίνει νά φροντίζει ό ένας τόν άλλο χωρίς νά νοιάζεται γιά τόν έαυτό του, τί σημαίνει δύο άνθρωποι νά κινούνται, νά μιλοΰν καί νά ζοΰν σάν ένας, τί σημαίνει αγάπη.

Μās δείξατε τί σημαίνει ευγένεια καί σεβασμός, τί σημαίνει ακούω τόν άλλον, τί σημαίνει μπαίνω στή θέση του, τί σημαίνει σκέφτομαι τό καλό ενώ όλα γύρω δείχνουν τό αντίθετο, τί σημαίνει συγχωρώ...

Μᾶς δείξατε πῶς εἶναι νά βγαίνεις μπροστά γιά τήν ἀλήθεια μέ θάρρος χωρίς δεύτερες σκέψεις, τήν ὥρα πού ὅλοι οἱ ἄλλοι φεύγουν καί κρύβονται.

Μᾶς δείξατε τί σημαίνει δέν τό βάζω κάτω καί τί σημαίνει δέν ἀπελπίζομαι, ἐσεῖς, πού ὀλόκληρη ἡ ζωή σας ἦταν γεμάτη ἀνηφόρες, δύσβατα μονοπάτια καί πόλεμο.

Γιά ὅλα αὐτά εὐχαριστοῦμε! Εὐχαριστοῦμε γιά τήν ἀγάπη καί τή ζεστασιά πού λάβαμε, εὐχαριστοῦμε πού μᾶς δείξατε τό ποῦ πρέπει νά φτάσουμε, εὐχαριστοῦμε πού μᾶς ἀνεχτήκατε ὅλα αὐτά τά χρόνια!

Ζητᾶμε συγνώμη πού σᾶς πικράναμε μέ τίς ἀνωριμότητες, τίς κακίες, τίς μικρότητες καί τούς ἐγωϊσμούς μας. Ἀλλά ἀκόμα πιά πολύ σᾶς ζητᾶμε ἕνα μεγάλο συγνώμη πού σᾶς πικράναμε μέ τό νά μὴν ἀλλάζουμε, τόσο πολύ πού τελικά σᾶς ἀναγκάσαμε νά φύγετε μήπως ἐπιτέλους καί ξυπνήσουμε!

Πάντα σᾶς βλέπαμε σάν τόν σπορέα, πού σπείρει τό λόγο τοῦ Θεοῦ στίς καρδιές μας. Τήν Τετάρτη ὅμως, μιά μέρα μετά τήν κηδεία, στό Ἱερό Εὐαγγέλιο τῆς Θ. Λειτουργίας, ἀκούσαμε τά λόγια τοῦ Χριστοῦ μας: **«ἐάν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐάν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει»**. Τότε συνειδητοποιήσαμε ὅτι στό τέλος πάψατε νά εἴστε σπορεύς καί γίνατε ἐσεῖς ὁ σπόρος καί ὅπως μπαίνατε μέσα στή γῆ κατὰ τήν ταφή σας, ταυτόχρονα μπαίνατε καί ὡς σπόρος μέσα στίς καρδιές μας. Αἰσθανόμαστε ὅτι ἔχουμε Ἱερό Χρέος καί Εὐθύνη ἀπέναντι στό πρόσωπό σας, ἀπέναντι στοὺς κόπους σας γιά μᾶς καί στά πάμπολλα πού μᾶς προσφέρατε ὅλα αὐτά τά χρόνια, ὁ σπόρος αὐτός νά καρποφορήσει καί νά φέρει καρπὸν πολὺν. Κάναμε τήν ἀρχή... Τόν ποτίσαμε μέ τά δάκρυά μας... Τώρα πρέπει νά δουλέψουμε!

Τελειώνοντας, θά ἤθελα μοιραστῶ μιά ἀνάμνηση... Τήν πρώτη φορά πού σᾶς γνώρισα πρὶν πολλὰ-πολλὰ χρόνια μοῦ εἶπατε κάτι πού δέν τό ξέχασα ποτέ καί τό καταθέτω ἐδῶ σήμερα, γιατί ὅταν φύγατε, νοιώσαμε καί ἐμεῖς ὅτι φτάσαμε στό τέλος τοῦ δρόμου. Μοῦ εἶπατε λοιπὸν χαμογελῶντας, μέ αὐτό τό χαμόγελο πού ὅλοι ἀγαπήσαμε: **«Παιδί μου, τό ἀδιέξοδο τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ λύση τοῦ Θεοῦ γιὰ τόν ἄνθρωπο»**. Μέ τά λόγια τοῦ Δαβίδ παρακαλοῦμε τό Θεό, ἡ εὐχή τοῦ Ἁγίου Πατέρα μας, νά μᾶς καταδιώκει πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας!

Κωνσταντῖνος καί Μαρίνα Βουγά

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΖΕΙ!

τωχός ο λόγος γιά νά μπορέσει νά περιγράψει τό ἔργο, τίς δραστηριότητες, τίς ἀποστολές, τά μελήματα, τίς ἀγαθοεργίες, τίς συμβουλές, τίς ὁμιλίες, τά συγγράμματα, τά βιβλία, τίς διδασχές, τίς κατηχήσεις καί τούς ἀγῶνες καί τίς ἡμέρες τοῦ Πατρός καί Ποιμενάρχη μας πατρός Βασιλείου Βολουδάκη.

Τό βλέμμα μας μετέωρο κοιτάζει πρὸς τόν Οὐρανό, ἡ λαλιά δέν βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη, τό κλάμα βουβό, τό συμβάν ἀπροσδόκητο, ἀναπάντεχο, ξαφνικό!

Δέν εἶναι πιά ἀνάμεσα μας, δέν ἤχει ἡ φωνή του στά αὐτιά μας, δέν θά ἔχουμε κάθε Τρίτη γιά τούς νέους μας καί κάθε Κυριακή γιά τούς συμμαθητές καί συμμαθήτριες τήν προτροπή του «χαίρετε πάντοτε».

Ἕνα μεγάλο κενό στήν γήινη ζωὴ μας ἀλλά ἕνα μεγάλο παρὼν στήν ἐπουράνια, πού μακάρι νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Κύριος μας καί Θεός μας νά ἀνταμώσουμε μιᾶς καί ὁ Πατέρας μας μεριμνᾷ γι' αὐτό καί μεσιτεύει στή γειτονιά τῶν Ἀγγέλων, πού βρίσκεται τώρα.

Παρέα μέ τούς ἄλλους ἀγίους καί Πνευματικούς, τούς Γέροντες καί τίς Γερόντισσες- πού ποιόν νά πρωτο-θυμηθοῦμε καί ποιά νά πρωτο-ονομάσουμε γιά νά μὴν ἀδικήσουμε κάποιον (πολλά ὀνόματα μᾶς ἔρχονται στὸν νοῦ) εἴμαστε σίγουροι ὅτι ἐτοιμάζει ἐκεῖ τίς «Δραστηριότητές του», προσεύχεται γιά μας, καί νοιάζεται γιά τίς ψυχές ὅλων μας, πού μᾶς ἄφησε ὀρφανούς στήν ἐδῶ παροδική μας ζωή, ἀλλά σάν ἀνήσυχο πνεῦμα πού ἦταν καί ἐκεῖ θά προστρέχει μέ τόν τρόπο του σέ κάθε μας ἐπὶ κληση-παράκληση μέσῳ τοῦ ὀνόματός του γιά βοήθεια, ἔστω καί μέ αὐτό τόν τρόπο κοιτῶντας πρὸς τὰ πάνω ψηλά στὸν Οὐρανό καί ζητῶντας τήν εὐλογία του καί τήν εὐχή του.

Ἐφυγε ἀπὸ δίπλα μας στίς 19 Φλεβάρη τοῦ τρέχοντος ἔτους ἀνήμερα τῆς γιορτῆς τῆς Ἁγίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, σάν νά θέλει νά μᾶς πεί ἔτσι ὅτι δέν χρειάζεται νά μέ ψάχνετε πλέον στὸν Ἱερό Ναό ἀγίου Νικολάου Πευκακίων τῆς Ἀθήνας –πού ὡς γνωστόν λειτουργοῦσε ὡς Πρωτοπρεσβύτερος– ἀλλά ὅτι θά βρίσκεται μαζί μας, κοντά μας, μέσα μας πλέον πλημμυρίζοντας μέ γαλήνη καί δύναμη τήν ψυχὴ τοῦ καθενός μας κάθε φορά πού θά τὸν ἐπικαλούμαστε, πού θά τοῦ ζητᾶμε νά εὐλογήσει μέ τῇ Θεῇ Χάρη καί Πρόνοια, τήν ὁποία τοῦ εἶχε δωρίσει ὡς χάρισμα ὁ Χριστός μας, τήν κάθε μας ἐνέργεια καί πράξη.

Θά μᾶς προσέχει κάθε φορά πού θά κοιτάει «τή Γῆ ἀπό τόν Οὐρανόν» καί ἐμεῖς ἀντίστοιχα θά τόν αἰσθανόμαστε ὅτι ζεῖ μέσα μας κάθε στιγμή πού θά ἀτενίζουμε τό Φῶς καί τόν ἥλιο ψηλά δίπλα στόν Χριστό πού ὑπεραγαποῦσε, πού ὑπηρετοῦσε, καί πού δάκρυζε κάθε φορά πού ἔβλεπε νά πληγώνεται ἡ Χώρα, τό ἔθνος, ὁ Λαός, τό Ἐκκλησίασμα καί νά μάχεται μέ πάθος, μέ σθένος, μέ πυγμή, μέ φωνή βροντερή πάντα γιά τό καλό τοῦ Κλήρου καί τοῦ λαοῦ!

Μακάρι νά μπορέσουμε νά ἐφαρμόσουμε στή ζωή μας τίς ὅποιες συμβουλές μᾶς ἔδινε κατά καιρούς, τίς ὅποιες διορατικές ὁρμήγειες ὡς φάρμακο γιά τό καλό τῆς ψυχῆς μας καί νά προσευχόμαστε γιά Αὐτόν τόν ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΓΙΓΑΝΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ! Μᾶς τό ζητοῦσε ἄλλωστε κατά καιρούς στίς ὁμιλίες του ἀλλά καί τοῦ τό ὀφείλουμε ἐκ βαθέων ψυχῆς!

Πατέρα μας! ἡ φυγή σου μᾶς γέμισε εὐθύνες!

Μᾶς ἔδωσε πλέον ὀριστικά τή μεγάλη δέσμευση-ἀνάγκη στό νά εἴμαστε πιό σοβαροί, πιό υπεύθυνοι, πιό μαχητικοί, συνεχιστές τῶν ὁραμάτων πού μᾶς παρότρυνε κάθε τόσο νά ἔχουμε, νά παλεύουμε, νά μὴν φοβόμαστε, νά μὴν δειλιάζουμε, γιά νά ζυπνήσουμε κάποτε ἐπὶ τέλους!

Ὅπως ἔλεγε χαρακτηριστικά **«Ζητεῖται Λαός!»**

Φυσικά καί θά μᾶς χαμογελᾷ ἀπό κεῖ πάνω μέ αὐτό τό τόσο ἡρεμο βλέμμα, τό διακριτικό λογοπαίγνιο στά πειράγματά σου, τήν γαλήνη πού μᾶς εἶχε εὐλογήσει νά ἔχουμε στήν ζωή μας μέ τό πετραχήλι σου στήν Συγχωρητική Εὐχή τοῦ Κυρίου μας, ὅταν ἐρχόμασταν στήν Θεία Ἐξομολόγηση!

Θά ζεῖς μέσα μας μέχρι νά ἔχουμε καί ἐμεῖς τήν τύχη νά βρεθοῦμε κοντά στό ράσο σου στήν Ἐπουράνια Ζωή, ἄν μᾶς ἀξιώσει καί ἐμᾶς ὁ Θεός, ὅπως ἔκανε μαζί σου Ἅγιε Πατέρα μας!

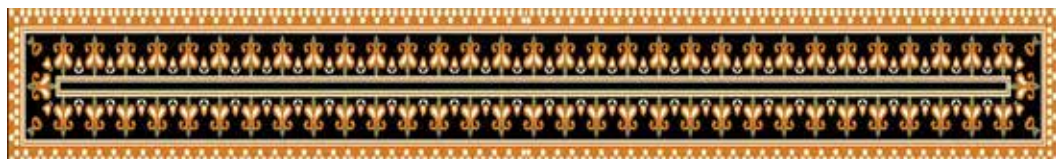
«Ἀθάνατος-Ἅγιος» ἀκούστηκε στήν ἔξοδό σου ἀπό τόν Ναό τοῦ ἁγίου Νικολάου μας γιά τήν τελευταία κατοικία τοῦ θνητοῦ σώματος, πού ὀρίζεται γιά τόν καθένα μας καί ὅλοι τό ξέραμε ὅτι εἶσαι ἤδη!

Δέν θά ζητήσω ὅπως ἔκανα κάθε φορά πού ἔστελνα κάποιο ἄρθρο **«Τήν εὐχή σας Παππούλη ἐσεῖς κρίνετε τήν τύχη τοῦ ἁρθρου μου».**

Θά κοιτάξω στόν Οὐρανό καί θά βροντοφωνᾶζω **«Πατέρα μας δῶσε μας ξανά τήν εὐχή σου!»**

Καί τώρα καί ὅποτε θά ἔχουμε τόν πόθο καί τήν Ἀνάγκη τῆς εὐλογίας σας... **ΑΜΗΝ!**

Χαράλαμπος Καμπερογιάννης
Μαθηματικός

Πρόσκληση μαθητείας καί μελέτης

στό ἔργο τοῦ μακαριστοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη
ὡς ἀντίδοτο στή φρίκη τῆς σύγχρονης ζωῆς

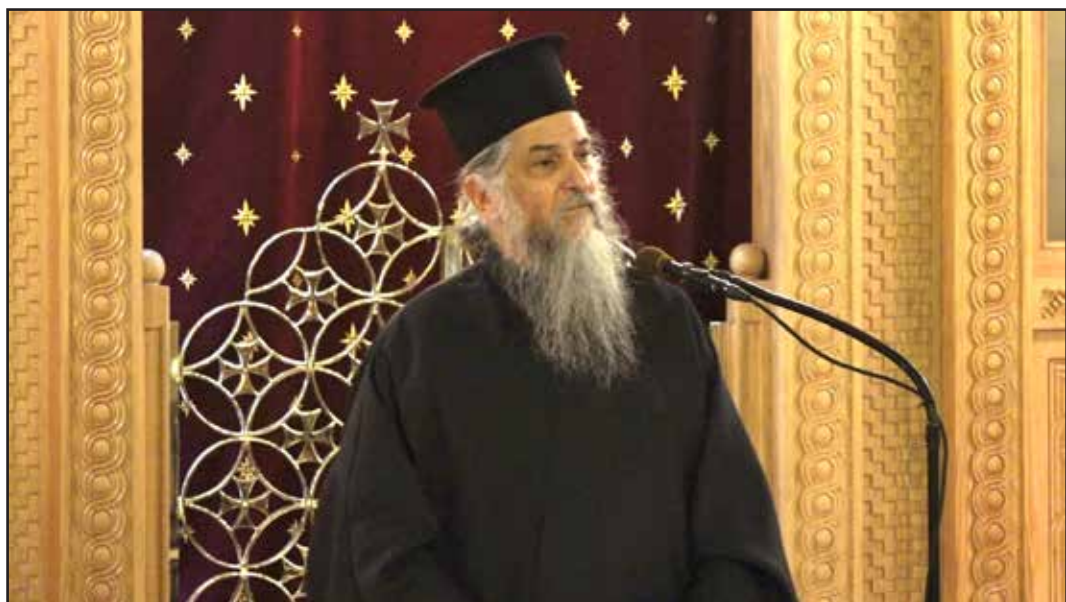
Ανήμερα λοιπόν τῆς ἁγίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, τῆς πολιούχου τῶν Ἀθηνῶν, τὴν 19η Φεβρουαρίου ἀπεδήμησε γιὰ τὰ μακάρια οὐράνια σκηνώματα ὁ πολυσέβαστος π. Βασίλειος Βολουδάκης. Μιά ἡμέρα ἐξόχως πανηγυρική, ἰδιαίτερως γιὰ τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ καί γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἕνας σπάνιος ἄνθρωπος, ἕνας σεβάσμιος Ἱερέας τοῦ Ὑψίστου, ἀναχώρησε γιὰ τὴν πατρίδα τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐν καιρῷ, ἐνδεχομένως νὰ βρεθοῦν καί ἄλλοι -πρᾶγμα, πού εἰλικρινῶς τό εὐχομαι- πολύ ἐπαρκέστεροι ἐμοῦ γιὰ νὰ παρουσιάσουν τὴν Ἐκκλησιαστική του παρουσία, τό βιογραφικό του, καθὼς καί τίς ἄγνωστες πτυχές τοῦ πολυδιάστατου ἔργου του. Ἡ πρόθεση ἡ δική μου περιορίζεται σέ μιὰ κίνηση προτροπῆς πρὸς τοὺς ἀναγνώστες σας, ἀλλὰ καί πρὸς κάθε πιθανό ἄλλο ἐνδιαφερόμενο, νὰ καταφύγει στό ἔργο τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ἀνδρός. Τό πιό πιθανόν, βέβαια, εἶναι πὼς πάρα πολλοί ἤδη τό πράττουν, ἀπλᾶ ἐγὼ ὀφείλω νὰ τό πράξω ὡς πενιχρὸ ἀντίδωρο γιὰ ὅ,τι ἔλαβα ἀφειδῶς καί εἰλικρινῶς. Δέν ἔχω τό δικαίωμα νὰ τό κρατήσω γιὰ τόν ἑαυτό μου. Τό ἐγχείρημα μου στερεώνεται καί ἀπὸ τὴν πεποίθηση πὼς καί ὁ ἴδιος ὁ π. Βασίλειος θὰ ἐνέκρινε αὐτὴν μου τὴν κίνηση, ἐφ' ὅσον αὐτὴ διακατέχεται ἀπὸ πραγματικό σεβασμὸ καί εἰλικρινῆ πίστη πὼς αὐτό εἶναι κάτι πού ἀξίζει.

* * *

Ἡ πρωτοβουλία αὐτὴ τῆς παρότρυνσης ἐνεργοποιήθηκε ἰδιαίτερως ἀπὸ τό μέγεθος τῶν ὀλοένα καί αὐξανόμενων δυσχερειῶν, πού ἐπιβαρύνουν τίς ζωές τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀνωτέρω παραδοχὴ σέ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐδραία πεποίθηση πὼς τό ἔργο τοῦ π. Βασιλείου μπορεῖ νὰ βοηθήσει, μέ ὥθησαν νὰ προβῶ σέ αὐτὴ τὴν πρόσκληση μελέτης καί μαθητείας. Πραγματικά δέν χρειάζεται νὰ πεῖ κανεὶς τίποτα γιὰ νὰ παρουσιάσει τὴν κοινὴ κατάσταση ὁδύνης πού βιώνουμε ὅχι μόνο ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀλλὰ καί ὁλόκληρη σύμπασα ἡ ἀνθρωπότητα. Πανταχόθεν, μέ πράξεις ἢ παραλείψεις διαμορφώνεται μιὰ ἀβίωτη καθημερινότητα τὴν ὁποία καλούμαστε νὰ φέρουμε εἰς πέρας, ἴσα- ἴσα γιὰ νὰ μὴν καταρρεύσουμε. Βεβαίως καί μέ τὴ βοήθεια τῆς πίστεως, τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν ἁγίων προσώπων ἐξόχως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί προπάντων τοῦ ζῶντος ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, διακονεῖται κάθε ἀνθρώπινη ἀνάγκη

κατά την χρεία της. Όμως ἀνθρωπίνως πραγματοποιεῖται ὅ,τι χειρότερο γιὰ νά καταστεῖ ὁ κοινός βίος ἓνα αἰνίγμα χωρίς λύση, ἀνεξαρτήτως πού τελικῶς ἡ σωστική πρόνοια καί ἀγάπη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ θά χορηγήσει πάντοτε καί ὅλων τήν ἀγαθή ἔκβαση. Ἀκόμα καί ἓνα μικρό παιδάκι ἀναγνωρίζει πιά τίς πρωτοφανέστερες στά χρονικά τοῦ κόσμου ἀναστατώσεις καί διασαλεύσεις κατ' ἀρχήν τῆς λογικῆς καί τῆς ἀλήθειας καί ἔπειτα ὅλων τῶν ἄλλων.

Τό ζήτημα δέν ἀφορᾷ μόνο τίς πολεμικές συρράξεις πού κλιμακώνονται καί ἐπισείουν μεγαλύτερες ἀναταράξεις ἕως καί συγκρούσεις πλανητικοῦ ἐπιπέδου. Δέν ἐξαντλεῖται στήν συνεχή παράταση ἀποφυγῆς μιᾶς ἐπερχόμενης τεχνητῆς ἢ ἐκ τῶν πραγμάτων δοθέντων οἰκονομικῆς κατάρρευσης. Δέν περιορίζεται στήν ὀλοένα καί μεγαλύτερη ἐξαθλίωση τῶν ὄρων ἐπιβίωσης, ἐργασίας καί μόρφωσης. Δέν ὀριοθετεῖται στίς τρομερές καί κατάφωρες ἀδικίες πού σχετίζονται μέ τήν παγκόσμια φτώχεια καί τήν ἔλλειψη τῶν στοιχειωδῶν μέσων

ἀξιοπρεποῦς ἐπιβίωσης. Δέν τελειώνει μέ τήν παντελῆ ἀπουσία τῶν ἐπίσημων κρατικῶν φορέων ἀπέναντι στίς κοινωνίες πού ὀρίστηκαν νά ὑπηρετήσουν. Δέν ἀφορᾷ μόνο τό ἐπίπεδο διαφθοράς καί ἠθικῆς παραίτησης ἀπό τό σωστό πού τείνει νά καταποντίσει κάθε ὄψη τοῦ δημόσιου καί ἀτομικοῦ βίου. Δέν συγκρατεῖται στή διάλυση κάθε ἀληθινῆς ἀνθρώπινης ἐπαφῆς καί σχέσης εἴτε οἰκογενειακῆς, εἴτε συγγενικῆς, εἴτε ἐπαγγελματικῆς, εἴτε κοινωνικῆς. Δέ σταματᾷ στήν ἀπαξίωση καί γελοιοποίηση τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης ἡ ὁποία χάνει ὀλοένα κάθε της ἀξία, μέχρι νά χάσει καί τήν ἴδια της τήν αἰώνια ζωή, γιὰ χάριν γούστου.

Τό θέμα πιά έμπίπτει στό βασίλειο τής σαδιστικής έξουθένωσης καθώς ή αίχμάλωτη άνθρωπότητα άποπειράται νά έξευτελιστεῖ μέ ταπεινωτικά βασανιστήρια ἄχρι θανάτου. Οί άπανταχοῦ προσωπικότητες τής άμφισβήτησης καθώς και τά Έκκλησιαστικά πρόσωπα φέρονται νά ἔχουν πιά σιγήσει περι-οριζόμενα, εἴτε σέ μία έν κρυπτῷ προσπάθεια, εἴτε σέ μία τυπική παρουσία. Παράλογες και άντιφατικές πολιτικές παρουσιάζονται σάν τή μόνη άποδεκτή πραγματικότητα και τελικῶς ἐπιβάλλονται εἴτε μέ τήν πιεστική πειθῶ, εἴτε μέ τήν πυγμή. Ἀκόμα και ἄν τά ἴδια τά πρόσωπα πού τίς κομίζουν μαστίζονται από δικά τους ἀδιέξοδα και ὑποφέρουν φρικτά, τήν ἴδια ὥρα διακηρύττουν και προωθοῦν μέ σθένος τά προγράμματά τους. Τά κίνητρα τους εἶναι αὐτά τής προβολής και τής οικονομικής εξασφάλισης, από τά ὅποια ἀνατροφοδοτοῦν μέ μανία και ἀνακυκλώνουν τήν ἐπιμονή στά σχέδιά τους. Πρῶτα ὑποτάσσονται οἱ περισσότεροι οἱ ὅποιοι έν συνεχείᾳ λειτουργοῦν ὡς μοχλός πίεσης σέ ὅσους ἀκόμα ἀρνοῦνται νά συμμεριστοῦν τήν κάθε λογῆς τρέλα τοῦ ἐπιβαλλόμενου.

Οἱ ἄπλοι ἄνθρωποι προσπαθοῦν ἁπλά νά ἐπιβιώσουν μέσα σέ μία παρά-λογη ταιριασμία διατηρῶντας ὄρθιο κάτι από τόν ἑαυτό τους, ἐνῶ ἔξω ὅλα μοιάζουν νά καταρρέουν. Ἦδη από τά σχολεῖα ξεκινᾷ νά κατασπαράσσεται στίς ἁθῶες ψυχές κάθε ζωντάνια, κάθε καθαρότητα, κάθε γνησιότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἁμαυρῶνεται μέσα από τίς ἐπί-σημες κρατικές δομές και τίς θεσμικές ὀντότητες και μόνο ὀρισμένοι γονεῖς ἀντιπαλεύουν νά ἰσορροπήσουν κάπως τήν κατάσταση. Τήν ἴδια ὥρα πού μέσα τους σημαίνεται τό ὀρθόν και τό πρέπον ἀλλά και τό δέον γενέσθαι ὅλα τά ἐξωτερικά ἀντι-μαρτυροῦν πράγματα ἀλλότρια και ξένα στήν ἀνθρώπινη φύση. Ἀκόμα και ἄν συνειδητοποιοῦν κάτι έν τινι μέτρῳ δέν ἔχουν τόν τρόπο και τή μέθοδο νά ἀντιπαρέλθουν τήν κατάσταση. Στή συνέχεια λοιπόν και αὐτοί κάποια στιγμή, στή διαδρομή, τσακίζουν και ἀφήνονται στό ποτάμι τοῦ κόσμου νά τούς ἐκβάλλει στή θάλασσα τής ὁμοιομορφίας.

Ποτέ ἄλλοτε ή ἀνθρωπότητα δέν καθηλώθηκε αὐτεξουσίως ἀλλά και με-θοδευμένα από τούς κυρίαρχους παράγοντες έξουσίας μέ τέτοιο τρόπο, οὔτως ὥστε νά φτάσει στό σημερινό κατάντημα: νά θυσιάζει δηλαδή τήν ἐγκόσμια ζωή της ἔτσι προκλητικά χωρίς κάποια προοπτική ἀθανασίας. Ἀρχικῶς θυσιάζει τή λογική της, τό νοῦ και τόν πνεῦμα της, παραχωρῶντας στήν τηλεόραση και τά ἄλλα μέσα τό ἀποκλειστικό προνόμιο νά σκέφτονται γι' αὐτήν. Τήν ἴδια στιγμή πράττει ὑποτακτικά, κάνοντας ἀπόλυτη ὑπακοή, ὅ,τι πρυτανεύουν από καθέδρας οἱ κάθε λογῆς θεωρίες τοῦ ἐπικαιροῦ ἐπιστημονισμοῦ ἀκόμα και ἄν αὐτό στρέφεται ἐνάντια στήν ἴδια της ὑπόσταση. Πῶς ἐξηγεῖται ὅμως ὅλο αὐτό; Ἀμέσως μετά τό δεῦτερο Παγκόσμιο Πόλεμο ξεκίνησε ή πραγματική ἐπίθεση ἐνάντια σέ ὅλη τήν ἀνθρώπινη φύση, ή ὅποια στόχευε τώρα πιά στό ἦθος και τό μυαλό τῶν ἀνθρώπων. Ἡ εἰρήνευση μεταπολεμικά στηρίχθηκε εἴτε σέ

αντιφατικά όράματα είτε σέ ανούσιες εξιδανικεύσεις οί όποίες διαψεύδονταν διαδοχικά ή μία μετά τήν άλλη. Όπότε τότε πιά ήταν όλα έτοιμα γιά τό τελειωτικό, τό σαρωτικό χτύπημα. Αυτό όμως δέ θά συνέβαινε μέ κάποιο στρατό αλλά μέσω τών πολιτικών καί τών ισχυρών έθνών πού είχαν συνασπιστεί γιά νά διαχειριστοῦν τή μεταπολεμική εποχή.

Ή έπιστήμη τών ιδιωτικῶν έρευνητικῶν εργαστηρίων ως τυχαρπαστος έπιστημονισμός καί ή στρεβλή τεχνολογία χωρίς ήθικό πρόσημο, θά αναλάμβαναν νά γίνουν ταυτόχρονα τά θέληγτρα καί τά φόβητρα αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Μέ τόν έπίσημο μανδύα τῆς έπιστημοσύνης, οί στρεβλές ανθρωπολογίες καί διαστροφικές ήθικές θεωρήσεις θά λάμβαναν σάρκα καί ὀστέα καί έν συνεχεία θά γίνονταν νόμος τοῦ κράτους. Μέ αὐτόν τόν τρόπο θά πολιτευόταν ή ανομία έναντι τοῦ Θεοῦ, προκλητικά επαναφέροντας ένα είδος σύγχρονης ειδωλολατρείας, λές καί ὁ Χριστός μας, τό Δεύτερο πρόσωπο τῆς Αγίας Τριάδος, δέν έχει έπισκεφθεῖ τή γῆ. Τήν ἴδια ὥρα μέ τίς τεχνολογικές δεσμεύσεις ὁ άνθρωπος θά τελούσε σέ μία μόνιμη εξάρτηση καί κάπως έτσι θά καταντούσε τό ιδανικό θῦμα στίς βουλές τών αρχόντων. Ταυτόχρονα βέβαια αὐτό αποτέλεσε ένα πεδίο λαμπροῦ πλουτισμοῦ γιά τούς πολύ ὀλίγους ένῶ οί περισσότεροι θά βυθίζονταν ακόμα περισσότερο στή φτώχεια, τήν απόγνωση, τήν ασθένεια καί τό θάνατο. Περίπου μέ αὐτόν τόν τρόπο φτάσαμε ἔως τή σημερινον έρχόμενοι αντιμέτωποι μέ τή χειρότερη κατάσταση πού έχει βρεθεῖ ποτέ ή ανθρωπότητα, ὅπως χαρακτηριστικά ἔλεγε ὁ π. Βασίλειος.

Κάπου ἐδῶ υπεισέρχεται ὁ π. Βασίλειος καί τό ἔργο του τό ὁποῖο ἀποτίθεται είτε σέ βιβλία, είτε σέ ἄρθρα, είτε στίς ὁμιλίες του, είτε σέ πρόσωπα πού

μαθήτευσαν κοντά του καί ὁ ἴδιος ἀναγνώρισε κ.ἄ. Ὁ π. Βασίλειος κατ' ἀρχήν ἀπέδειξε πολλάκις καί συνήθως μόνος του ἐναντίον ὄλων – ὄχι μέ πρόθεση νά ξεχωρίσει ἀλλά μέ σκοπό νά διαχωρίσει τήν ἀλήθεια ἀπό τό ψέμα – τήν ἀφοσίωσή του στήν ἀνάδειξη τῆς λογικῆς καί τῆς πραγματικότητος. Μέ αὐτόν τόν τρόπο ἀποκάλυψε τήν κακοβουλία ὅσων μεθοδεύουν μέ καταδολίευση νά ἐξαπατήσουν τήν ἀνθρωπότητα, ἀλλά καί ὅσων ἐπικαλοῦνται προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις. Ἐπίσης ὁμολόγησε τήν ἀκρίβεια τῆς δογματικῆς καί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἀλήθειας προκειμένου νά βοηθήσει ὅσο μπορεῖ τόν πιστό λαό τοῦ Θεοῦ. Μέ τό διακριτικό καί ἐκ τῶν προτέρων μετανοημένο λόγο του ἀνέδειξε λεπτομερῶς ὅλα ὅσα χρειάζονται νά γνωρίζει κανεῖς γιά νά μήν ὑποπέσει σέ λάθη καί παρανοήσεις ἱκανές νά τόν παρασύρουν καί νά τόν παραφθείρουν.

Τό ἐγχείρημα αὐτό βέβαια ἀπό μόνο του δέ θά ἀρκοῦσε ὡς ἀπλή ὁμολογία – ὄχι γιά τόν ἴδιο τόν Παππούλη ἀλλά γιά ἐμᾶς – ἐφ' ὅσον δέν παράσχει αὐτοδικαίως καί τή διέξοδο ἀπό τή γριφώδη αὐτή συνθήκη. Στό σημεῖο αὐτό ὁ π. Βασίλειος ἐπιλαμβάνεται μέ τήν ποιμαντική του, τήν ὁποία κατέστρωσε μέ τίς ὁμιλίες του γιά πολλές δεκαετίες καί ἀφορᾷ ἕνα μνημεῖο θεολογικοῦ λόγου, ποιμαντικῆς διακονίας, καί προπάντων σωστικῆς προσφορᾶς. Οἱ διαστάσεις τοῦ ἔργου του διαπερνοῦν ὅλο τό φάσμα τῆς θεολογικῆς μελέτης ἀπό τήν Παλαιά καί τήν Καινή Διαθήκη, τή Δογματική, τήν Ἐκκλησιαστική ἱστορία, τήν Ἐκκλησιολογία, τό Κανονικό δίκαιο, τή Λειτουργική κ.ἄ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμως, θά ἀρκεστοῦμε στό πεδίο τῆς ποιμαντικῆς τήν ὁποία μεθοδικά παρουσίασε ἐπὶ μακρά σειρά ἐτῶν χαρίζοντάς την ἀπλόχερα ὡς δῶρο. Ὁ λόγος εἶναι προφανής, διότι μόνο μέσω αὐτῆς τῆς λεπτομεροῦς καθοδήγησης μπορεῖ κανεῖς νά φωταγωγηθεῖ ἐπαρκῶς καί μέ τό παραπάνω, γιά νά βαδίσει στά σκοτάδια τῶν ἡμερῶν μας. Ὅσα λοιπόν ὁ ἴδιος ἀπέκτησε μέ προσωπικό κόπο καί θυσία, μᾶς τά προσέφερε, ἀνοίγοντας τό δρόμο μιᾶς οὐράνιας κατανόησης τῆς ζωῆς. Ἐκεῖνος, καταθέτοντας μέ ἀπλότητα τήν αὐτονόητη προσωπική του μαρτυρία, ἐκείνη ἐνός ἀγωνιστικοῦ καί ἀσκητικοῦ βίου καθὼς καί ὅσων φιλομαθῶς ἄντλησε ἀπό τοὺς ἁγίους Γέροντες του, π. Σίμωνα Ἀρβανίτη, π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο, π. Μάρκο Μανώλη κ.ἄ. καθιέρωσε ἀθόρυβα καί μέ σεμνότητα τή νεότερη ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ ὅρος νεότερη δέν ἀναφέρεται ἐπ' οὐδενί στήν παράλλαξη ἐν εἶδει ἀνανέωσης οὔτε τοῦ Πατερικοῦ λόγου, οὔτε τῶν σωστικῶν μέσων τῆς Ἐκκλησίας καί πολύ περισσότερο τῶν ἀψευδῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Πίστεως μας, τά ὁποῖα ὅσο κανένας ἄλλος, διαφύλαξε μέχρι κεραίας. Τό ἀντίθετο ἀκριβῶς. Ἐπανεφερε τήν παραδοσιακή ὁρατότητα τῶν προγενέστερων γενεῶν. Πῶς τό ἐπέτυχε αὐτό; Αὐτό τό κατόρθωσε ἐνεργῶντας ἐναρέτως τά ἴδια τά ἐργαλεῖα, πού μετέρχονται οἱ ἐνάντιες δυνάμεις. Δηλαδή τήν ἀληθῆ ἐπιστήμη, οὕτως εἰπεῖν τή θεολογία, ὡς τέχνη τεχνῶν καί ἐπιστήμη ἐπιστημῶν καί τήν τεχνολογία τῆς καταγραφῆς ἤχου καί εἰκόνας τῶν μαθημάτων του –ὀμιλιῶν. Τό νεότερο σχετίζεται μέ τήν ἀπλή ἀνάδειξη τῆς παραδοσιακῆς διαποίμανσης, ὅπως αὕτη ἐτελεῖτο αὐτονόητα τίς παλιότερες ἐποχές, ὅπου δέν ὑπῆρχε λόγος νά καταδειχθεῖ τό αὐταπόδεικτο βίωμα. Ὁ π. Βασίλειος ἐν πολλοῖς ἀνασύρει Θεοδίδακτα αὐτό πού ἀποτελοῦσε κοινό τόπο γιά τοὺς πρότερους χριστιανούς καί πού προοδευτικά ξεθύμανε ἕως ὅτου χάθηκε σχεδόν ὀριστικά στή σύγχρονη ἐποχή τῶν ἐκκλησιαζομένων καί Ἐκκλησιαστικῶν. Μέ αὐτόν τόν τρόπο θά μπορούσε νά εἰπωθεῖ πῶς, κατά ἕναν τρόπο, ἔλαβε τή σκυτάλη ἀπό τόν Ἅγιο Νεκτάριο ὁ ὁποῖος αὐτός πρῶτος ξεκίνησε αὐτήν τήν ἀνακαίνιση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ λόγου στόν εἰκοστό αἰῶνα.

Τό ἀπόλυτα ξεχωριστό καί μοναδικό πού χαρακτηρίζει τό ἔργο τοῦ π. Βασιλείου ἐδράζεται τόσο στή μορφή ὅσο καί στό περιεχόμενο του:

α. Ὅσον ἀφορᾷ τή μορφή, ὁ λόγος ἀποδίδεται σέ γλῶσσα καθομιλουμένη καί ἀπλή, ἀπαλλαγμένη ἀπό τοὺς χριστιανικούς ιδιωματισμούς καί τή διάλεκτο τῶν στείρων κηρυγμάτων. Ἐνῶ διαθέτει τή δογματική πανοπλία τῶν Θείων Γραφῶν, τήν Ἐκκλησιαστική Παράδοση, τῶν Πατέρων καί τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, προσομοιώνεται χωρίς καθόλου ἐκπτώσεις στή γλῶσσα πού μπορεῖ νά καταλάβει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος. Αὐτό δέν ἐπιτυγχάνεται μόνο μέ τήν ἀπλότητα τοῦ λόγου ἀλλά καί μέ τά νοήματα, τά ὁποῖα ἀποσκοποῦν στήν πρακτική ἀναμόρφωση τῶν πιστῶν καί ὅχι σέ μιά στεῖρα ἐπανάληψη τῶν ὀρθῶν κατά τά ἄλλα ἐκκλησιαστικῶν διδασκαλιῶν.

β. Ὅσον ἀφορᾷ στό περιεχόμενο, αὐτό δέν ἐξαντλεῖται σέ θρησκευτικές μεγαλοστομίες καί θεωρητικές ἐνατενίσεις, ἀλλά ἐπεμβαίνει σέ ὅλες τίς πτυχές τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης καί ζωῆς γιά νά τίς ἀνακαινίσει σύμφωνα μέ τό οὐράνιο πρότυπο. Σέ αὐτό τό σημεῖο ἴσως ἀκολουθεῖ τό Γέροντά του, π. Σίμωνα, ὁ ὁποῖος βάδισε στά χνάρια τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου ἐστίασε στήν εἰσαγωγή τῆς πίστες σέ ὅλες τίς πτυχώσεις τῆς ζωῆς. Δέν εἶναι ὅμως μόνο ἡ γλῶσσα ἀλλά καί τό πνεῦμα τοῦ π. Βασιλείου, τό ὁποῖο ἀναπαύεται μέσα στήν ἀπλότητα, ὅποτε ἀνάλογα καί τά νοήματα εἶναι σαφῆ καί περιεκτικά ἀλήθειας καί ζωῆς. Μέ ἀπόλυτα εὐληπτο τρόπο παρουσιάζεται ὅλη ἡ νηπτική θεωρία τῆς ἀσκητικῆς γνώσης καί ἐμπειρίας γιά

τήν κάθαρση του ανθρώπου και την τελειοποίηση του ανθρώπου. Όλο αυτό όμως αποδεικνύεται όχι ως απαραίτητο πικρό φάρμακο, αλλά ως πραγματικά ενδιαφέρον και συναρπαστικό, σαν ένα ταξίδι που όντως αξίζει τον κόπο να πραγματοποιηθεί και επ' ουδενί ως ένα βάσανο καθηκοντολογίας.

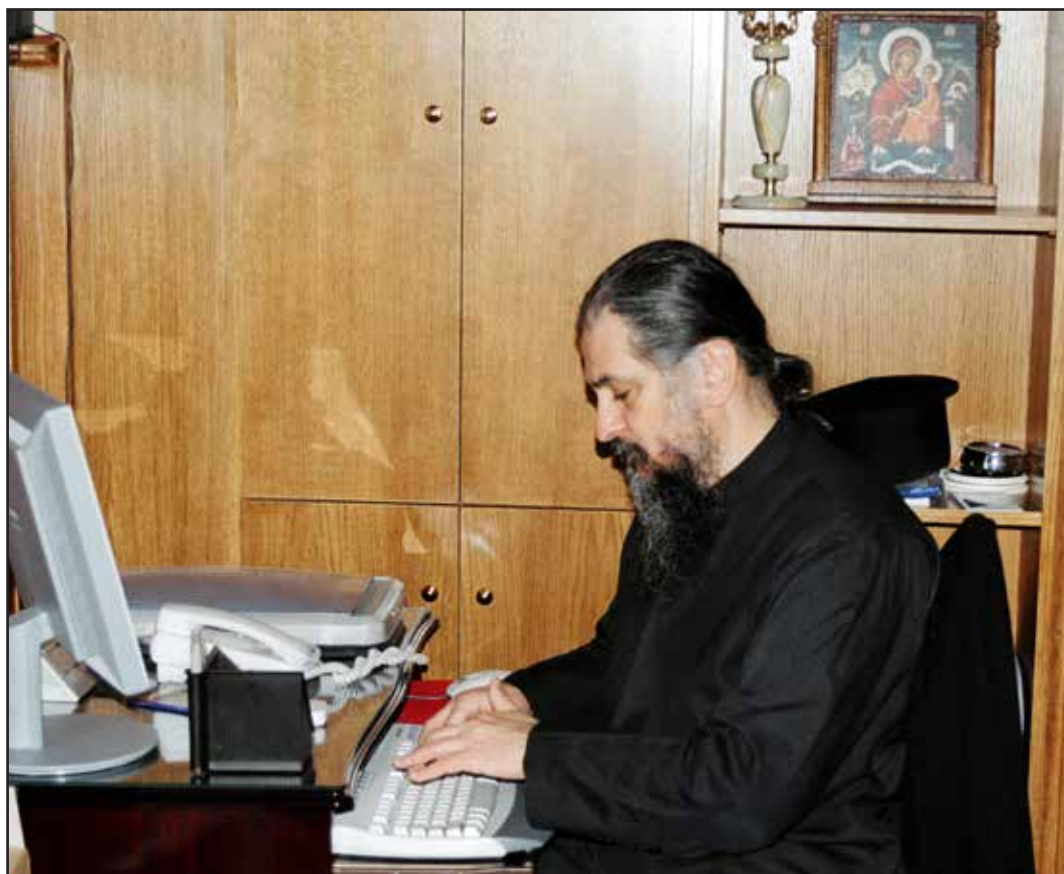
Μέσα στο έργο αυτό θα βρεί κάποιος που ειλικρινώς ενδιαφέρεται να μάθει, όλα από την αρχή. Από τη σεμνή προσέγγιση και κατανόηση του Θείου, από την κατά Θεόν ανθρωπολογία, από τη σχέση Θεότητας και ανθρωπότητας, από τη σχέση των ανθρώπων μεταξύ τους και όλα όσα άλλα χρειάζονται για να ανακατευθυνθεί ο άνθρωπος στον αληθινό οὐράνιο προορισμό του. Όλα τα παραπάνω αποσκοπούν στη θεμελίωση μιᾶς ὀρθῆς κατά τὰ δόγματα διδασκαλίας τῆς ὀρθόδοξης πίστεως, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴ βάση μιᾶς εὐλογημένης οἰκοδομῆς τοῦ ἀνθρώπου. Αυτό που τίθεται ως σκοπός είναι ἡ τελειοποίηση τοῦ ἀνθρώπου σύμφωνα με τὶς προδιαγραφές που ἔχει θέσει ἡ προνοητικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἰδιαίτερη ἔμφαση δίνεται στή ζωή τῆς ψυχῆς καί σέ ὅσα ἀξίζουν αἰώνια νά ἀναπτυχθοῦν ἤδη ἀπό τὴν ἐδῶ ζωή, ἐφ' ὅσον αὐτά θά ἀποτελοῦν τὴν προῖκα τοῦ καθενός μας στὸν αἰώνιο βίον του. Ἐπιπλέον σημαντικό κεφάλαιο ἀποτελεῖ ἡ παρουσίαση τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου καί πῶς, μετὰ τὴν ἀντίδοση τῶν ιδιωμάτων μεταξύ τῶν συζύγων, ἐπέρχεται ἡ ὁλοκλήρωση, ἡ ἔνωση καί ὁ καρπὸς τῆς τελειότητος. Σέ κάθε περίπτωση θά πρέπει νά σημειωθεῖ πῶς ἀπαραίτητη ἔδρα στήριξης καί προϋπόθεση ὅλων τῶν ἀνωτέρω τίθεται ἡ ἐνοριακή καί ἐκκλησιαστική ζωή τῶν πιστῶν (ἐξομολόγηση, νηστεία) καθὼς ἡ λειτουργικὴ συμμετοχή δηλαδή στή Θεία λατρεία καί παραλλήλως σέ ὅλα τὰ σωστικά μυστήρια.

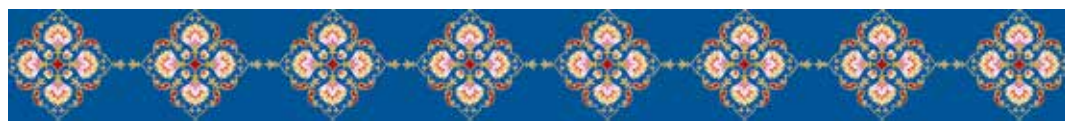
Μοναδικό ἐπίτευγμα τῆς ποιμαντικῆς τοῦ π. Βασιλείου ἡ σύνδεση τῆς μετὰ τὴν πολιτική ἡ ὁποία πρέπει νά μελετηθεῖ εἰς βάθος γιατί ἡ παραγνώριση αὐτῆς τῆς διάστασης ἔχει ἐπισωρεύσει τὰ μεγαλύτερα δεινά, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα ζοῦμε ἤδη, μέ ἀκραῖο πόνο καί ὀδύνη. Μέ πυξίδα τὴν ποιμαντική τοῦ π. Βασιλείου ὁ ὑπαρξιακὸς ὀρίζοντας τοῦ ἀνθρώπου ἀποκτᾷ οὐράνιο προσανατολισμὸ καί ἔτσι ἀνακατευθύνεται ὅλη ἡ προοπτικὴ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς σύμφωνα πάντα καί μετὰ τὰ μέτρα τῆς δεκτικότητος ἑνὸς ἐκάστου. Ὡς ἐκ τούτου, ὅλες οἱ δυσχέρειες που περιγράφηκαν ἀνωτέρω μποροῦν ὄντως ἀντὶ νά ἀποτελοῦν ἐμπόδια, δυσκολίες καί βάσανα, νά χρησιμοποιηθοῦν ὡς χρήσιμο ἐργαλεῖο ἀντίπραξης καί ὄχημα σωτηρίας. Παρεμπιπτόντως, συγχωρέστε με ἀλλὰ ἔχω τὴ βαθειὰ πίστη, πῶς γιὰ τὴν Ἑλλάδα συγκεκριμένα, δέν ἄξιζε ὡς χώρα γιὰ νά περπατᾷ σέ αὐτὴν ἕνας Ἐκκλησιαστικὸς ἄνδρας ὅπως ὁ π. Βασίλειος. Ἴσως γι' αὐτὸ ὁ καλὸς Θεὸς ἀποφάσισε διαφορετικά. Τόσο ὁ ἀπόλυτα σοβαρὸς καί ειλικρινὴς λόγος του, ὅσο καί ἐν γένει ἡ Ἱερατικὴ του παρουσία, ἴσως δέν εἶχε θέση σέ μιὰ χώρα, που ὄχι μόνο προάγει ὡς κοσμοθεωρία τὴν διαστροφή, ἀλλὰ φθάνει στό σημεῖο νά προπαγανδίζει καί νά νομοθετεῖ τὴν

αυτοκαταστροφή. Συγχωρέστε με καί πάλι ἀλλά δέν μπορῶ νά φανταστῶ τόν Παππούλη μας νά διαβάζει πῶς ἡ Ἑλλάδα εἶναι πρώτη ὀρθόδοξη χώρα, πού σέρνει τό ἄρμα τῆς παράχρησης Θείων ἐντολῶν κατά ἕναν τέτοιο προκλητικό τρόπο. Γι' αὐτό ἴσως μετά τριημέρου ἀνεστήθη σέ χώρα ζώντων γιά νά πρεσβεύει γιά μᾶς ἀπό Ἀνωθεν, μπάς καί συνέλθουμε. Βλέπετε ἐμεῖς δυστυχῶς ἀντέχουμε τή δυσωδία μιᾶς Ἑλλάδας πού σήπεται καί, μᾶλλον λόγω ἔλλειψης δικῆς μας καθαρότητας, λειτουργοῦμε ἐνίοτε καί ὡς συγκοινωνοῦντα δοχεῖα.

Ἐπανερχόμενος στό ἀρχικό θέμα προσκαλῶ καί εὐγενικά αἰτοῦμαι ὅλους ἐκείνους πού γνώρισαν καλά τό ἔργο τοῦ Πατρός Βασιλείου νά τό ἀναδείξουν πρὸς φωτισμό ὅλων τῶν ἄλλων. Πρωτίστως προτρέπω ὅλο τό βασανισμένο λαό νά προστρέξει ἄμεσα σέ αὐτό γιά νά βρεῖ ἕνα ἀποκούμπι λογικῆς καί ἀλήθειας πού θά τόν ὀδηγήσει σέ μιά ζωή πού ἀξίζει νά ζήσει αἰῶνια!

Ἡλίας Διαβάτης

Ὑπῆρξε Ἀτρόμητος!

Νοιώθοντας ιδιαίτερα τό βάρος, πού αἰσθάνεται κανείς όταν τολμᾷ νά ἐκθέτει τίς σκέψεις στήν δημόσια σφαῖρα, θεωρῶ ὅτι ἦταν μεγάλη ἡ τιμή μέ τήν ὁποία μέ ἐπιδασίλευσε ὁ πατήρ Βασίλειος, φιλοξενώντας κείμενά μου στίς περιοδικές ἐκδόσεις τῆς Ἑνοριακῆς Εὐλογίας.

Τίς περισσότερες ἡμέρες κάθε μῆνα, τά τελευταῖα ἐπτὰ χρόνια, μέ συνεῖχε μεγάλη ἀγωνία μέχρι νά καταφέρω νά ἀνταποκριθῶ στά χρονικά ὅρια –τά ὁποία μονίμως παραβίαζα– πού μοῦ ἔθετε ὁ «ἐκδότης» μου, γιατί οἱ ὑποχρεώσεις μου δέν μοῦ ἐπέτρεπαν νά συγκεντρωθῶ ὅσο θά ἤθελα καί ὅταν ἔπρεπε. Ὁμολογῶ μάλιστα ὅτι ἔνοιωθα τεράστια ἀνακούφιση, κάθε φορά πού ἔδινα τήν ἐντολή «Ἀποστολή» στό ἠλεκτρονικό ταχυδρομεῖο μου, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχα εὐχηθεῖ στό συνοδευτικό μήνυμα «Καλό ξημέρωμα» γιατί τίς περισσότερες φορές ἔστελνα τά κείμενά μου πολύ μετά τά μεσάνυχτα.

Καί ὅμως ἡ πρόωρη κοίμηση τοῦ πατρός Βασιλείου δέν μέ ἀπάλλαξε ἀπό τό φορτίο, ἀφοῦ ὁ Συμεών «φρόντισε» τό βράδυ τῆς περασμένης Παρασκευῆς νά μοῦ ζητήσῃ, μέ πολλή εὐγένεια πράγματι, ἄν θά ἤθελα νά γράψω κάτι στή μνήμη του, δίνοντάς μου περιθώριο δύο ἡμερῶν. Καί μόλις εἶχα ἐπιστρέψῃ στό σπίτι ἀπό ταξίδι, γιά νά ξαναφύγω σέ ἕξι ἡμέ-

ρες. Ἄθλος γὰρ ἐμένα πού ἔγραφα τὰ κείμενά μου λίγο-λίγο κάθε φορά, ἐπὶ ἡμέρες συνήθως, ὅταν ἔβρισκα χρόνο. Πρέπει ὅμως, τό νοιώθω πὼς πρέπει νὰ γίνει ἔτσι.

Καί τί νὰ βρῶ τόσο σύντομα; Μόνο τό θέμα ἦταν γὰρ ἐμένα τό «ἡμῖς τοῦ παντός», κάθε μῆνα. Καί δέν ἦταν κἄν πνευματικός μου ὁ πατήρ Βασίλειος. Πὼς νὰ περιγράψω τὴν προσωπικότητά του χωρίς νὰ ἔχω ὅλη τὴν εἰκόνα; Νὰ ὑπερβάλλω ἀπὸ σεβασμό, νὰ γράψω γὰρ νὰ ἀρέσω σέ ὅσους τὸν ἀγαποῦσαν, νὰ γράψω γὰρ πράγματα πού δέν γνωρίζω; Ὑποκρισία μιὰ ἐβδομάδα μετὰ τὴν Κυριακή τοῦ Τελώνου, πρὸς τό πρόσωπο ἐκείνου τοῦ ἀκούραστου πνευματικοῦ πού ὅπως ἔμαθα, ἐξομολογοῦσε ὅλο τό πρῶτό ἕως τό ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου πρὶν τὴν κοίμησή του, παρὰ τὴν ἴσως ἀφόρητη κόπωσή του καί λίγο πρὶν μπεῖ στό Νοσοκομεῖο; Ἀμαρτία μεγάλη καί ντροπή συνάμα!

Μὰ ἐγὼ ὅταν βρίσκομαι πλέον στὸν Ναό, περιμένω νὰ τὸν δῶ νὰ βγαίνει στὴν Ὠραία Πύλη γὰρ νὰ εὐχηθεῖ: «ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καί ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν» καί νὰ εὐλογήσῃ τό ἐκκλησίασμα. Ἔτσι τὸν θυμᾶμαι, καί ἀμέσως νὰ κοιτάζει ψηλά «ἄνω σχῶμεν τὰ καρδίας» μέ τό ἄσπρο στιχάρι ἀπὸ τὰ λιτά του ἄμφια ἀνασηκωμένο νὰ δείχνει ἡ ἐμφάνιση τὴν ταπεινοφροσύνη του. Τί νὰ γράψω;

Καί νάσου ἡ ἰδέα. Ὁ πατήρ Πασχάλης. Ἐκεῖνος στὸν ἐπικήδειο λόγο του μίλησε ἐν ὀνόματι ὅλων: «Τώρα θὰ καταλάβουμε περισσότερο, τί χάσαμε, τώρα θὰ καταλάβουμε περισσότερο, ποῖον εἶχαμε δίπλα μας!»

Ναί, νομίζω ὅτι ἤδη καταλαβαίνουμε τί χάσαμε. Καί ὅχι μόνον οἱ ἐγγὺς ἀλλὰ καί οἱ μακράν, ὅλοι ὅσοι κρεμόμασταν ἀπὸ τὰ χεῖλη του, ὅλοι ὅσοι αἰσθανόμασταν σιγουριά καί μόνο ἀπὸ τὴν ὑπαρξή του, γιατί ξέραμε ὅλοι ὅτι ὁ πατήρ Βασίλειος θὰ ἦταν ἐκεῖ ὅταν θὰ προέκυπτε ἡ ἀνάγκη. Καί οἱ καιροὶ δείχνουν πὼς ἡ ἀνάγκη ἡ μεγάλη δέν θὰ ἀργήσει, καί ἐκεῖνος δέν θὰ εἶναι ἐδῶ.

«Τί λέει ὁ πατήρ Βολουδάκης;» μέ ρωτοῦσαν φίλοι καί γνωστοί πού ἤξεραν ὅτι ἐρχόμασταν στὸν Ναό καί ἤμασταν κοντά του. Βλέπετε καλομάθαμε ὅλοι μας –ὅσοι πιστοί– ὅτι αὐτός θά μπεῖ πάλι μπροστά ὅταν χρειασθεῖ, ὅπως ἔκανε τὴν περίοδο τοῦ πρώτου στήν Ἱστορία ἐγκλεισμοῦ τῶν Ἑλλήνων σέ συνθήκες ἐλεύθερου βίου, τὴν Ἀνοιξη τοῦ 2020, τότε πού ἐκεῖνοι πού ὀφείλαν νά στηρίξουν τὸν λαό εἶχαν κρυφθεῖ.

Οἱ ἐγγύς ξέρουν πόσο στηρίχθηκαν ἐκείνη τὴν τρομακτική περίοδο, καί οἱ μακράν διαπίστωσαν τό πρωῒνό ἐκείνης τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὅτι στὸν τόπο ἐτοῦτον πού στίς ἡμέρες μας, κατὰ κανόνα, εὐδοκιμοῦν οἱ προσκυνημένοι, ὑπάρχουν ἀκόμη παλληκάρια.

Ναί αὐτό ἦταν τό σπουδαιότερο χάρισμα τοῦ παπα-Βασίλη. Ἦταν παλληκάρι, ἦταν ἀληθινός, τό ἔλεγε ἡ καρδιά του. Εἶχε τὴ στόφα τοῦ ἡγέτη, ἐκείνου πού βγαίνει μπροστά στά δύσκολα. Δέν χρειαζόταν παραστάτη, εἶχε πίστη καί αὐτό ἦταν ἀρκετό. Τολμοῦσε νά πετᾷ ἐκεῖ πού ἄλλοι ἀπέφευγαν, ἤξερε τίς δυνάμεις του καί δέν φοβόταν ὅταν τό διακύβευμα ἦταν σπουδαῖο.

Εἶχε καί ἄλλα χαρίσματα, μοναδικά, ἀπό ἐκεῖνα πού ὑφίστανται δοκιμασίες στίς ἡμέρες μας. Λάτρης τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, γνώστης καί ὑπερασπιστῆς τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, εὐσεβέστατος στίς Ἱερουργίες.

Δεινότατος κήρυκας τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅταν ἄκουγα τά κηρύγματα καί τίς ὁμιλίες του, μοῦ ἔκανε ἐντύπωση πῶς γνώριζε τόσο πολλὰ ἀπὸ τά ἱερά καί τά πατερικά κείμενα ὅσο λίγοι. Ποιός μποροῦσε νά ἀναμετρηθεῖ μαζί του; Ὑπῆρξα νυκτερινός μαθητῆς του παπα-Γιώργη Μεταλληνοῦ στὸν

Ἅγιο Ἀντύπα, ἐπὶ σχεδόν εἰκοσαετία, παρακολουθῶ τόν παπα-Θεόδωρο Ζήση ἐπὶ ἔτη, ἔχω μέτρο σύγκρισης.

Εἶχε καί κάτι ἄλλο ὅμως ὁ πατήρ Βασίλειος, μοναδικό. Ἦξερε πολλά γιὰ πολλούς καί μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ πού δέν λέγονται. Μὴν φανταστεῖτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας, ἅς πάει ὁ νοὺς σας καί ἄλλοῦ. Αὐτό μαζί μέ τὰ ἄλλα του χαρίσματα ἔκανε τό μεῖγμα ἐκρηκτικό καί μᾶλλον ἐπικίνδυνο. Γι' αὐτό νομίζω ὅτι ἀρκετοί ἀνακουφίσθηκαν πού ἔφυγε ἔτσι πρόωρα.

Φανταστεῖτε τήν δοκιμασία τῆς «καταιγίδας» τοῦ κορωναιῶν χωρὶς τόν παπα-Βασίλη. Ποιός θά ὑπῆρχε γιὰ νά προβάλλει τήν ἄλλη ἄποψη; Ποιός θά τολμοῦσε νά διαφωνήσει; Ποιός θά εἶχε ψυχή νά ἀναμετρηθεῖ μέ αὐτούς πού ὑπερετοῦσαν τό φρικτό πρωτόκολλο; Ποιός θά μπορούσε νά ἀντέξει τίς ἐπιθέσεις; Δέν βρίσκω ἄλλον. Ἐκεῖνος ἔπαιξε, ὅλον τόν καιρό ἀπὸ τότε καί μετά, τόν ρόλο τοῦ Ραδιοφώνου τοῦ BBC τῆς Γερμανικῆς κατοχῆς, χιλιάδες περίμεναν τίς Κυριακάτικες ὁμιλίες του. Παρηγοριά, νουθεσία Κυρίου καί ἀξιόπιστη ἐνημέρωση μαζί.

Αὐτός ἦταν ὁ πατήρ Βασίλειος Βολουδάκης γιὰ ἐμένα. «Σάν εἶν' ὁ τράγος δυνατός δέν τότε σταίνει ἡ μάντρα, ὁ ἄντρας κάνει τή γενιά καί ὄχι ἡ γενιά τόν ἄντρα». Ἡ γενναιοψυχία του πρότυπο λεβεντιάς καί ἀγωνιστικότητας γιὰ ἐμένα πού ἡ δουλειά μου ἦταν νά μὴν φοβᾶμαι.

Γιὰ τόν Ἑλληνισμό ὁ πατήρ Βασίλειος Βολουδάκης ἦταν ὁ Εὐγενικός τῆς ἐποχῆς μας. Χωρὶς τήν «ὑπογραφή» τοῦ Βολουδάκη –τῇ συναίνεσέ του δηλαδή– οὐδέν θά πέρναγε σέ βάρος τοῦ πιστοῦ λαοῦ, στό μέτρο τοῦ δυνατοῦ πάντοτε. Τώρα ὁ δρόμος εἶναι ἀνοιχτός. Οἱ ἄξιοι ἔμειναν λιγότεροι.

Βαρειά ἡ παρακαταθήκη γιὰ ὅσους ζήσαμε αὐτή τήν ἀτρόμητη προσωπικότητα. Ὅλοι ἔχουμε τό χρέος νά φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς συνάντησής μας μαζί του. Στῶμεν καλῶς!

Δημήτριος Κοσκινιώτης

Ο ΚΑΤΑ ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

Ο μοναχός Σίμων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Καρακάλλου Ἀγίου Ὁρους εἶπε γιά τόν ἅγιο Γέροντα Παῖσιο: «Γιά νά μιλήση καί νά γράψῃ κάποιος γιά ἕναν ἅγιο, πρέπει νά ἔχει ὀρισμένες προϋποθέσεις, ὥστε νά ἀποδώσῃ ὀρθά τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του. Κατ' ἀκολουθίαν, γιά νά μιλήσῃ ἢ νά γράψῃ κανεῖς γιά τόν ἅγιο Γέροντα Παῖσιο, ἀξίως καί πρεπόντως, χρειάζεται νά εἶναι ἰσάξιος αὐτοῦ κατὰ τήν ἀρετήν»¹. Τά λόγια αὐτά ἀρμόζουν ἐπακριβῶς καί γιά τόν πατέρα Βασίλειο. Γιά νά μιλήσῃ καί νά γράψῃ κάποιος γιά τόν παππούλη πρέπει νά ἔχει ὀρισμένες προϋποθέσεις, ὥστε νά ἀποδώσῃ ὀρθά τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς του. Γιά νά μιλήσῃ ἢ νά γράψῃ κανεῖς γιά τόν παππούλη, ἀξίως καί πρεπόντως χρειάζεται νά εἶναι ἰσάξιος αὐτοῦ κατὰ τήν ἀρετή.

Ἐχοντας «πλήρη συναίσθηση» τῆς ἀναξιότητάς μου τολμῶ νά ἐκθέσω ὀρισμένα γεγονότα σχετικά μέ τόν πατέρα Βασίλειο Βολουδάκη, τόν πνευματικό πατέρα μου. Ἡ μήπως θά ἦταν ὀρθότερο νά γράψω «τόν πατέρα μου»; Ὁ ἴδιος μου εἶπε κάποτε: «**Ποιός εἶναι ὁ πατέρας σου; Ποιός σέ ἐγέννησε πνευματικά;**»

Δόξα Τῷ Θεῷ, ὁ πατέρας Βασίλειος μέ ἐγέννησε πνευματικά. Ἦταν καί παραμένει πατέρας μου καί διδάσκαλός μου. Πρίν τόν γνωρίσω δέν εἶχα στήν οὐσία πνευματική ζωή. Φοίτησα, βλέπετε, ἐπί δώδεκα χρόνια σέ ἕνα σχολεῖο ἰδρυθέν ἀπό ἕνα τάγμα παπικῶν «μοναχῶν». Ἐπί δώδεκα χρόνια ζοῦσα μέσα στήν ἀτμόσφαιρα, ἡ ὁποία καλλιεργεῖ τό λεγόμενο «σύνδρομο τοῦ σαδιστῆ πατέρα».

Ὅλα ὅσα γνωρίζω γιά τόν Χριστό καί τήν Ὁρθοδοξία μου τά δίδαξε ὁ πατέρας Βασίλειος. Μέ τίς ὁμιλίες του, τίς συμβουλές του, τόν κατανυκτικό τρόπο μέ τόν ὁποῖο τελοῦσε τά Ἱερὰ Μυστήρια καί προπάντων μέ τό παράδειγμά του.

Ἐζησα κοντά του δεκαπέντε χρόνια, ἀπό τό Φεβρουάριο τοῦ ἔτους 2009 ἕως τήν κοίμησή του, τό Φεβρουάριο τοῦ τρέχοντος ἔτους. Χρειάστηκε νά ζήσω δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια κάτω ἀπό τό πετραχήλι του. Νά γνωρίσω τήν ἀγάπη του, τή διάκρισή του, τήν

1: Μοναχός Σίμων, Ἱερὰ Μονή Καρακάλλου, Ἅγιον Ὅρος εἰς: Νικολάου Α. Ζουρντζόγλου, Ἐπισμηναγοῦ Ε.Α., «Μαρτυρίες προσκνητῶν, Γέροντας Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης, 1924-1994», Θεσσαλονίκη: Ἐκδόσεις Ἀγιοτόκος Καππαδοκία, 5η ἔκδοση, 2009, σ. 186. ἔ.α σ.187.

εὐγένεια καί τή λεπτότητά του, τήν ἡρεμία του, τήν ἐργατικότητα του, τή μακροθυμία του, τή σταθερότητά του, τήν ἀνδρεία του, τήν παρρησία του, τήν ἀφιλαργυρία του, τήν ἄκρα ταπείνωσή του, τήν ἰλαρότητά του, τό χιοῦμορ του, τίς τόσες ἀρετές του, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. Γιά νά βιώσω στό πετσί μου τό αὐτονόητο: ὅτι δέν εἶναι σαδιστής ὁ Πατέρας. Εἶναι **μακρόθυμος καί πολυέλαιος**.

Ἔτσι ἔσωσε τήν ψυχή μου καί τή ζωή μου ὁ Χριστός. Μέ τό νά γίνει πνευματικός πατέρας μου ὁ πατήρ Βασίλειος, πού ἦταν γιά ὅλη του τή ζωή πάνω ἀπό ὅλα κατά Θεόν πατέρας, μιά ζωντανή εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Τόν γνώρισα μέσω τῆς νονᾶς τοῦ ἀδελφοῦ μου, τῆς κυρίας Σταυρούλας Σχίζα. Τῆς εἶμαι εὐγνώμων. Ἄν θυμᾶμαι καλά, μοῦ μίλησε πρώτη φορά γιά ἐκεῖνον, ὅταν ἦμουν δεκαπέντε ἐτῶν. Νά σημειώσω ὅτι, ὅσο καί ἂν φαίνεται παιδαριῶδες, μέχρι τήν ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν κάθε χρόνο ἔγραφα γράμμα στόν Ἅγιο Βασίλη. Ἐκτός ἀπό τό καθιερωμένο πρωτοχρονιάτικο δῶρο, τοῦ ζητοῦσα πρωτίστως πνευματική προκοπή γιά τήν οἰκογένειά μου καί γιά ἐμένα. Πιστεύω ἀκράδαντα ὅτι ἡ γνωριμία μου μέ τόν πατέρα Βασίλειο καί ἡ παρουσία του στή ζωή τή δική μου καί τῆς οἰκογένειάς μου ἦταν δῶρο τοῦ Ἁγίου Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ ὁποίου φέρει τό ὄνομα καί τή χάρη.

Ὁμολογῶ πῶς ὀλιγοπίστησα καί ὀλιγώρησα. Δέν πῆγα στόν παππούλη παρά ἑπτὰ χρόνια ἀργότερα, σέ ἡλικία εἴκοσι δύο ἐτῶν. Σήμερα οἰκτίρω τόν ἑαυτό μου γιά αὐτά τά ἑπτὰ χαμένα χρόνια (καί γιά ὅλα τά προηγούμενα χρόνια πού ἔζησα μακριά ἀπό τό Χρι-

στό καί τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία Του). Τότε, ρώτησα φοβισμένη τήν κ. Σταυρούλα, καθώς περιμέναμε στό ἑξομολογητήριο: «Θά μέ κατηγορήσει;». «Ὁ παππούλης δέ θά σέ κατηγορήσει ποτέ γιά τίποτα», μοῦ εἶπε. Καί πράγματι, ὁ παππούλης δέ μέ κατηγορήσε ποτέ γιά τίποτα, οὔτε ὅταν εἶχε κάθε λόγο νά τό κάμει. Μονάχα ὁ ἴδιος καί ἡ πρεσβυτέρα του κατηγορήθηκαν καί σύρθηκαν ἀδίκως στά δικαστήρια, ὡσάν νά ἦταν ἐγκληματίες τοῦ κοινοῦ ποινικοῦ δικαίου! Καί οἱ δύο μαζί, ἐπειδή, ὅπως ἔλεγε πάντοτε ὁ παππούλης, **«οἱ σύζυγοι εἶναι ἕνα»**.

Τό μόνο πού μοῦ εἶπε σέ ἐκείνη τήν πρώτη μας συνάντηση σχετικά μέ τήν ἑπταετή καθυστέρησή μου, ἦταν: **«Ἐσύ ἄργησες νά ἔλθης στό Θεό, ἀλλά καί τώρα πού ἦλθες, δέν εἶναι ἀργά!»** Πάντοτε μέ ὠθοῦσε νά νήφω, ἀλλά καί ὅταν ἀκόμα ὀλιγωροῦσα πάντοτε μοῦ ἔδινε ἐλπίδα.

Θυμᾶμαι, ὅτι καθόμουν τίς πρῶτες φορές ἄκρη-ἄκρη στήν καρέκλα μου καί σκεφτόμουν: «Ἄν μοῦ πεῖ ὅτιδῆποτε παράλογο, θά φύγω». Οὐδέποτε μοῦ εἶπε τό παραμικρό πού νά προσκρούει στή λογική ἢ νά μήν τό ἀντιλαμβάνομαι. Ἡ κάθε ἀπάντησή του σέ ὅ,τι καί νά τοῦ ἔλεγα ὀρθοτομοῦσε τήν Ἀλήθεια. Κάποια φορά, τοῦ εἶπα: «Πάτερ, θέλω κάτι νά σᾶς πῶ, ἀλλά δέν ξέρω, ἂν θά καταλάβετε». Φανταστεῖτε, εἶχα δίπλα μου ἐπὶ χρόνια τόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ, καί ἀμφέβαλα, ἂν θά καταλάβει. Ἡ ἀπάντησή του μέ ἄφησε ἐμβρόντητη. Δέν εἶπε «Θά καταλάβω σίγουρα», οὔτε εἶπε «Θά μέ φωτίσει ὁ Θεός». Εἶπε: **«Ἄν δέν καταλάβω, θά πᾶς σέ ἄλλον πνευματικό, παιδί μου!»**. Τέτοια ἦταν ἡ ταπείνωση τοῦ πατρός Βασιλείου! Ἀντιστεκόμενος τό πνεῦμα τῆς ἐποχῆς μας, δέν δημιουργοῦσε ποτέ ἀκολούθους του!

Μιάν ἄλλη φορά τόν ρώτησα: **«Πάτερ, πῶς μπορεῖτε καί εἴστε τόσο ἀτάραχος κατὰ τήν ἑξομολόγησι;»** **«Παίδι μου, ἂν ὁ ἱατρός ταραχθεῖ, ἂν δέν διατηρήσει τήν ψυχραιμία του, πῶς θά γίνει καλά ὁ ἀσθενής;»**.

Ἡ ἀπάθειά του ἦταν παροιμιώδης, ἐνῶ ταυτόχρονα συνέπασχε στό ἔπακρο. Καί ἐνῶ μπαίνοντας στό ἑξομολογητήριο ἤμουν συχνά ταραγμένη, βγαίνοντας αἰσθανόμουν ξαλαφρωμένη, μέ νέα ὄρεξη γιά ζωή. Αὐτή εἶναι ἡ θεραπευτική δύναμη τοῦ **Ἱεροῦ Μυστηρίου τῆς Ἑξομολογήσεως**, τό ὁποῖο ὁ πατέρας Βασίλειος ὑπηρέτησε μέ αὐταπάρνηση σέ ὅλη του τή ζωή.

Ἐγραψε ὁ ἴδιος στό ἡμερολόγιο τοῦ 2020, τό ἀφιερωμένο στό Μυστήριο τῆς Ἑξομολογήσεως: **«Ὁ Πνευματικός εἶναι ὁ Πατέρας, ὁ Ἱατρός καί ὁ Κριτής. Ποιός εἶναι ὁ ἀληθινός Πατέρας;**

Ὡς Πατέρας, ὑποδέχεται μέ ἀνοιχτή ἀγκαλιά τόν Ἄσωτο.

Ὡς Ἰατρός ἰατρεύει τά ψυχικά τραύματα.

Ὡς Κριτής, κρίνει το πῶς ἐνεργεῖ ἡ ἱατρικὴ τῆς ψυχῆς στὸν κάθε ἄνθρωπο καὶ ποιῆς ἐπιπλοκές συνακολουθοῦν».

Ὁ ἴδιος ἦταν ἀληθινὸς Πατέρας. Γιὰ αὐτό, τώρα πού οἱ ἐργάτες τῆς ἀνομίας βάλλουν λυσσαλέα κατὰ τῆς πατρότητος τόν πῆρε ἀπὸ κοντά μας ὁ Θεός. Γιὰ νά διατηρηθεῖ στό μυαλό καὶ στήν καρδιά μας ἡ κατὰ Θεόν πατρότητα, ἡ πατρικὴ αὐθεντία ἀνόθευτη καὶ ὁλόλαμπρη. Ὅπως ὁλόλαμπρο ἦταν καὶ τό σεπτό του πρόσωπο τὴν τελευταία φορά πού τόν συνάντησα, τό Σάββατο πρό τῆς κοιμήσεώς του. Δέν τό ξεχνῶ καὶ προσεύχομαι ποτέ νά μὴν τό ξεχάσω.

Ὅπως δέν ξεχνῶ καὶ τίς εὐεργεσίες του, γιὰ τίς ὁποῖες τοῦ εἶμαι αἰωνίως εὐγνώμων. Ὅχι μόνο ἰατρεύε τά ψυχικά μου τραύματα, ἀλλὰ κοντά του, μέ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, θεραπεύτηκα καὶ ἀπὸ σωματικές ἀσθένειες.

* * *

Τὴν περίοδο πού τόν συνάντησα ἔπασχα ἀπὸ τρομεροὺς πονοκεφάλους. Φοιτοῦσα στὴ Νομικὴ καὶ ἀνησυχοῦσα ὅτι δέν θά μπορέσω νά πάρω πτυχίο. Δέν μπορούσα νά διαβάσω, οὔτε μία λέξη στό χαρτί, ὅχι νά περάσω τὰ μαθήματα! Εἶχα πάει σέ ὅλους τοὺς γιατροὺς καὶ θεραπεία δέν ἔβρισκα. Ἀναζητῶντας λύση στό πρόβλημά μου ἄνοιγα κάθε μέρα τὴν Καινὴ Διαθήκη σέ μιά τυχαία σελίδα. Κάθε φορά ὁ Κύριος μοῦ ἔδειχνε τὴν παραβολὴ τῶν ταλάντων. Καὶ μέ ὁδήγησε στὸν πατέρα Βασίλειο, πού εἶχε εἰδικότητα νά ἀξιοποιεῖ τὰ τάλαντα τῶν ἀνθρώπων!

Ὅταν ἔντρομη εἶπα στὸν παππούλη πῶς δέν μπορῶ νά διαβάσω, ἐκεῖνος μέ τὴ συνήθη ἀπάθειά του μοῦ ἀπάντησε: «Ἐντάξει, παιδί μου. Ἄλλη ἀσχολία. Ἐνα ἐργόχειρο». Τό γράψιμο ἔγινε τό ἐργόχειρό μου. Μέ ἐμπιστεύτηκε ὁ πατέρας Βασίλειος καὶ ἔγραφα ἄρθρα στό περιοδικό. Κάποτε καυχήθηκα πῶς τὰ ἄρθρα εἶναι δικά μου, δημιουργήματά μου. Ξέχασα, πῶς ὅταν γνώρισα τόν παππούλη καὶ διὰ αὐτοῦ τό Χριστό καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, δέ μπορούσα νά διαβάσω οὔτε μέ λέξη στό χαρτί! **Μοῦ ἀπάντησε μέ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «Τί δέ ἔχεις, ὁ οὐκ ἔλαβες; Εἰ δέ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβὼν;»**

Ὅλα τὰ καλά, ὅλα τὰ χαρίσματα, ὅλα τὰ ἐπιτεύγματα, τὰ ἀπέδιδε στό Θεό ὁ πατέρας Βασίλειος. Ἐργαζόταν ἄοκνα, γιὰ νά ἀναδείξει καὶ νά ἀξιοποιήσῃ οἰτιδήποτε καλὸ εἶχε ὁ κάθε ἄνθρωπος καὶ στὴ συνέχεια ἀπέδιδε τό καλὸ στό Θεό. Σεβόταν ἀπεριόριστα τόν κάθε ἄνθρωπο, ὡς μοναδικὴ καὶ ἀνεπανάληπτη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Αγωνιζόταν πάντοτε νά «ἐξάγει ἄξιον ἐξ ἀναξίου». Καί ἔγινε «ὡς τὸ στόμα τοῦ Κυρίου», ἐκεῖνος πού ἐπὶ χρόνια δέ μπορούσε νά μιλήσει ὑπομένοντας ἀγόγγυστα τὴν ἀσθένειά του.

Γιὰ ὅλα ἔλεγε «Δόξα Τῷ Θεῷ!». Ὅταν θεραπεύτηκα ἀπὸ τοὺς πονοκεφάλους, εἶπε «Δόξα Τῷ Θεῷ!» Τό ἴδιο καί ὅταν πῆρα τελικά πτυχίο καί μεταπτυχιακό. Διδακτορικό δέν ἀξιώθηκα νά πάρω, παρ' ὅτι ἐπὶ ἔντεκα χρόνια μέ παρακαλοῦσε καί μακροθυμοῦσε στήν ἀνυπακοή μου.

Ὅταν διορίστηκα στό Δημόσιο, ἀφοῦ ὁ ἴδιος μέ εἶχε παρακινήσει νά κάνω αἰτήσεις σέ ὅλες (μά ὅλες!) τίς ἀνοιχτές θέσεις, εἶπε «Δόξα Τῷ Θεῷ!». Ὅταν ὁ κύριος Ἰστίκογλου, στὸν ὁποῖο ὁ ἴδιος ὁ παππούλης μέ εἶχε παραπέμψει, μέ θεράπευσε ἀπὸ ὑπερκόπωση, πάλι «Δόξα Τῷ Θεῷ!». Ὅταν μοῦ ἔδωσε εὐλογία νά λέω πρὶν τὸν ὕπνο τὴν Εὐχή τοῦ Ἰησοῦ καί θεραπεύτηκα ἀπὸ τίς ἀϋπνίες, πάλι τό μόνο πού εἶπε ὁ παππούλης ἦταν «Δόξα Τῷ Θεῷ». Τέλος, θεραπεύτηκα καί ἀπὸ σπάνια μορφή βλεφαρίτιδας. Δόξα Τῷ Θεῷ!

Δόξα Τῷ Θεῷ, γιατί ὄχι μόνο εἶναι σήμερα τὰ μάτια μου σέ ἄριστη κατάσταση, ἀλλὰ ἀξιώθηκα νά ἀντικρῶσω τὴν Ἀγιότητα, στό φωτεινό πρόσωπο τοῦ ἴδιου τοῦ πνευματικοῦ μου πατρός. Ἐκεῖνο τό τελευταῖο Σάββατο πρὸ τῆς κοιμήσεώς του, ἀφοῦ μοῦ διάβασε ὁ πατέρας Βασίλειος τὴ συγχωρητικὴ εὐχή, ὅπως ἤμουν γονατιστή, σήκωσα τὰ μάτια μου κάτι νά τοῦ πῶ. Καί μοῦ φάνηκε πὼς ἦταν τό πρόσωπό του τόσο ψηλά, ὅπως τό Πρόσωπο τοῦ Παντοκράτορα στὸν τροῦλο. Τό θυμήθηκα, ὅταν ἡ Πρεσβυτέρα εἶπε πὼς στο φέρετρο τοῦ παππούλη ἀκουμπάει ἡ Οἰκουμένη.

Ἐλπίζω κάποτε νά μέ ἀξιώσει ὁ Θεός νά ἀποκτήσω καί «πνεῦμα δυνάμεως καί ἀγάπης καί σωφροσύνης» (Πρὸς Τιμ. Β', 1-7), τό πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ «τό ὁποῖον κράζει Ἀββᾶ Πατέρα» (πρὸς Γαλ. 4, 6-7). Τό πνεῦμα αὐτό πού ὁ πατέρας Βασίλειος εἶχε σέ ὅλη τὴ ζωὴ του. Γιὰ τὴν ὥρα κράζω «ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου καί ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς μου καί ἐξ ὅλης τῆς διανοίας μου καί ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος μου»:

Ἅγιος! Ἅγιος! Ἅγιος!

**Ἀγγελικὴ Ζωὴ
Νομικός**

Ἐπιστολή ἀπό Βρυξέλλες

Βρυξέλλες, 12 Μαρτίου 2024

Ἀγαπητή μας πρεσβυτέρα,

«**Χαίρετε πάντοτε**», ὅπως ἔλεγε ὁ ἀγαπημένος μας παππούλης. Εἴχαμε τήν εὐλογία νά τόν ἔχουμε πνευματικό μας πατέρα ἀπό τά φοιτητικά μας χρόνια καί γιά 27 συνεχόμενα ἔτη. Θυμόμαστε χαρακτηριστικά τό παράπονο πού τοῦ ἐκφράσαμε, ὅτι δηλαδή χάσαμε τήν εὐκαιρία νά γνωρίσουμε ἀπό κοντά γεροντάδες πού ἦταν ἅγιοι. Τώρα καταλάβαμε ὅτι εἴχαμε καί ἐμεῖς τήν εὐλογία νά γνωρίσουμε ἕναν ἅγιο παππούλη καί νά τόν ἔχουμε πνευματικό μας. Χωρίς δισταγμό θά τόν χαρακτηρίζαμε ὡς τόν ἅγιο τῶν νέων ζευγαριῶν, κορυφαῖο ἐπιστήμονα τῆς δογματικῆς ἀφοῦ εἶχε φώτιση ἀπό τόν π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο, τόν π. Ἰουστῖνο Πόποβιτς καί ἀσφαλῶς ἀπό τόν γέροντά του π. Σίμωνα Ἀρβανίτη. Ἐπίσης, μάς ἔκανε ἐντύπωση κάθε φορά τό ὅτι ἦταν πρωτοπόρος ὡς ἱερέας στό νά χρησιμοποιεῖ στίς ὁμιλίες του ἀτάκες καί λογοπαίγνια τόσο γρήγορα καί εὐκολα, προσόντα ἐνός πραγματικά ἔξυπνου ἀνθρώπου.

Γλυκύς, πρᾶος, μέ τό χαρακτηριστικό του χαμόγελο σέ ἔκανε σέ κάθε ἐξομολόγηση νά ἀνοίγεις τήν καρδιά σου. Πόσο εὐκολα τά ἔκανε νά φαίνονται ὅλα μέ αὐτόν τόν ἐνθουσιασμό του, πού ἔμοιαζε σάν μικροῦ παιδιοῦ, λέγοντας τήν χαρακτηριστική ἔκφραση «προ-

χωρᾶμε, δέν εἶναι τίποτα, ἔχει ὁ Θεός».

Πόσο προφητικά τά λόγια του, ὅπως καί οἱ συμβουλές του! Χαρακτηριστικό παράδειγμα πρὶν τὴν μετάθεσή μας γιὰ τὸ ἐξωτερικό, ὅπου μᾶς εἶπε «Θά ἔρχεστε νά μέ βλέπετε στίς Ἑρυθρές;» καί ἐμεῖς νομίζαμε ὅτι ἐννοοῦσε ὅταν θά ἀποσυρθεῖ ἐκεῖ καί ἀναρωτιόμασταν γιὰτί τὸ λέει, ἀφοῦ ἐννοοῦσαν ὅτι θά συνεχίζαμε νά πηγαίνουμε στόν πνευματικό μας; Ἀλλά, ἄλλα ἐννοοῦσε ὁ καλός μας παππούλης.....

Χαρακτηριστικά, ἀπό τίς πολλές καί θαυμαστές ἐμπειρίες πού βιώσαμε μέ τόν παππούλη ἀναφέρουμε τίς ἑξῆς:

1. Στην πρώτη ἐγκυμοσύνη μέ ἐντολή ἀκινήσιος ἀπό τούς γιατρούς λόγω ἐπικίνδυνης κατάστασης, μᾶς συμβούλεψε νά μή φοβηθοῦμε καί δέν πᾶμε στήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας γιὰτί ἡ Παναγίτσα μας ἐφ' ὅσον θά πᾶμε νά προσκυνήσουμε τόν Υἱό της, δέν θά ἐπιτρέψει νά πάθει τὸ μωρό κάποιο κακό. Ὅντως καί ἔτσι ἔγινε. Καθίσαμε μέχρι τὸ τέλος τῆς Ἀναστάσιμης Θείας Λειτουργίας καί δέν ὑπῆρξε πόνος ἢ αἱμορραγία ἀπό τότε καί μετά.

2. Οἱ γιατροί εἶχαν ἀποφανθεῖ ὅτι δέν θά μπορούσαμε νά ἀποκτήσουμε ἄλλα παιδιὰ μετά τὸ πρῶτο μας. Ἔτσι ἐξετάζαμε τὴν

περίπτωση τῆς υἱοθεσίας, γιὰ τὴν ὁποία ὁ παππούλης ἦταν ἀρνητικός, καί μᾶς εἶχε πεῖ πῶς ὁ Θεός ξέρει πότε θά μᾶς στείλει ἄλλα. Μετά ἀπὸ 5 χρόνια μέ τίς μεσιτείες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου ἀποκτήσαμε τὸ 2ο, μετά τὸ 3ο καί μετά τὸ 4ο παιδί.

3. Ἔτσι προέκυψε ἡ ἀνάγκη ἑνὸς μεγαλύτερου σπιτιοῦ, τὸ ὁποῖο βρήκαμε μέ τὴν εὐλογία τοῦ παππούλη. Καθὼς προέκυπταν πολλά καί ποικίλα ἐμπόδια πού φαίνονταν ἀξεπέραστα σέ ἐμᾶς, ὁ παππούλης κάθε φορά μᾶς ἔλεγε τὸ χαρακτηριστικό «προχωρᾶμε» καί ὄντως ἕνα-ἕνα κάθε φορά ἐμπόδιο ἀντιμετωπιζόταν καί φτάσαμε τελικὰ νά τὸ ἀγοράσουμε μετά ἀπὸ δύο χρόνια διαδικασιῶν.

4. Οἱ συμβουλές του γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ γάμου μας ἦταν καθοριστικές. Μᾶς παρότρυνε πάντα νά ἀναζωογονοῦμε τὴν σχέση μας καί νά

βρίσκουμε τρόπο καί χρόνο γιά νά βγαίνουμε μόνοι μας. Κάποια φορά, μέ τό πού μπήκαμε στό ἐξομολογητήριο, μᾶς παρότρυνε νά φύγουμε ἓνα ταξίδι γιά Σαββατοκύριακο μόνοι μας, πρίν προλάβουμε νά συζητήσουμε ὅτιδήποτε καί νά τοῦ ποῦμε τόν προβληματισμό πού εἴχαμε γιά αὐτό τό θέμα τόν τελευταῖο καιρό καί γιά τό ἄν πρέπει νά ἀφήσουμε τά παιδιά. Ἐκείνη τήν περίοδο εἴχαμε κουραστεῖ πολύ ψυχολογικά λόγω τῆς καθημερινότητας καί τῶν οἰκογενειακῶν ὑποχρεώσεων.

5. Πάντα αἰσιόδοξος, μᾶς παρότρυνε σέ κάποιες δύσκολες ἀποφάσεις πού ἔπρεπε νά πάρουμε καί ἐνῶ σέ ἐμᾶς φαινόταν ὅτι δέν καταλάβαινε τή δυσκολία τῆς κατάστασης, τελικά ἀποδεικνυόταν πόσο δίκιο εἶχε.

6. Ὅταν βγῆκε ἡ ἀπόφαση τῆς μετάθεσης στό ἐξωτερικό τοῦ ἐμπιστευτήκαμε τόν προβληματισμό μας καί τούς φόβους μας πού στηρίζονταν στά λεγόμενα γνωστῶν μας περί μασωνίας καί οἰκουμενιστικῶν τακτικῶν στή χώρα πού εἴμαστε. Ἐκεῖνος ἀπάντησε χαμογελώντας: «Ὡραῖα δέν βλέπω ποῦ εἶναι τό πρόβλημα. Θά φτιάξετε ἐσεῖς ἐκκλησία». Πράγματι, τελικά ἡ ἐνορία πού πηγαίνουμε μᾶς ἀναπαύει καί ὁ ἱερέας τῆς ἐκτιμᾷ πολύ καί σέβεται τόν παππούλη. Πόσο δίκιο εἶχε! Ἄξιζε πραγματικά πού ἤρθαμε.

7. Σέ δύο προβλήματα πού προέκυψαν στό παρελθόν καί πού δέν καταφέραμε νά ἐπικοινωνήσουμε μαζί του, οἱ ἀπαντήσεις δόθηκαν ἀπό τήν ἐκπομπή του στήν Πειραϊκή Ἐκκλησία «Κοιτάζοντας τήν γῆ ἀπό τόν οὐρανό», μέ τέτοιο θαυμαστό τρόπο πού ἐκείνη τή στιγμή νομίζαμε ὅτι ἀπευθυνόταν σέ ἐμᾶς.

Μετά τήν κοίμησή του

Δευτέρα 19 Φεβρουαρίου. Σάν κεραυνός ἐν αἰθρία ἡ δυσάρεστη εἵδηση. Χωρίς δεύτερη σκέψη φάχνουμε γιά δύο εἰσιτήρια. Τά παιδιά μας, σέ περίπτωση ἀνάγκης, θά τά φρόντιζαν ὁ ἱερέας τῆς ἐνορίας μας καί μία φιλική οἰκογένεια. Βρίσκουμε εἰσιτήρια σέ λογική τιμή ἀλλά ἀπό τό σύστημα κράτησης μᾶς ἐπιτρέπεται νά κλείσουμε μόνο ἓνα σέ αὐτή τήν τιμή. Μένουν ἄλλα τέσσερα σέ διπλάσια ἀρχικά τιμή καί μετά αὐξήθηκε δύο φορές καί ἄλλο. Προσευχόμενη ἡ σύζυγος στόν παππούλη, τοῦ λέει: «θέλω νά ἔρθω νά σέ δῶ γιά τελευταία φορά, ἀλλά ἄν αὐτό γίνεται γιά νά μὴν ἔρθω, ἐσύ ξέρεις. Ὅμως σέ παρακαλῶ, θέλω νά ἔρθω.» Σέ λίγα λεπτά, ἔξαφνα ἡ τιμή πέφτει σημαντικά, κλείνουμε τό εἰσιτήριο καί μετά τά ἄλλα τρία ἐκτινάσσονται πάλι στήν ἀρχική διπλάσια σχεδόν τιμή.

Πρίν λίγες ἡμέρες, φτιάχνοντας ἓνα γλυκό γιά ἓνα τραπέζι καλε-

σμένων μας, τό φύλλο κρούστας τριβόταν καί ἔσπαγε, δημιουργώντας ἄγχος καί στεναχώρια στή σύζυγο. Τότε ἀπό τήν Νο 180 ἡχογραφημένη ἐκπομπή του παππούλη «Κοιτάζοντας τήν γῆ ἀπό τόν οὐρανό» πού ἐκείνη τήν ὥρα ἄκουγε, ὁ παππούλης τήν ἔβγαλε ἀπό τόν ἐκνευρισμό καί τό ἄγχος της χρησιμοποιώντας τό παράδειγμα τῆς καλοστολισμένης σαλάτας («τόσος κόπος γιά νά διαλυθεῖ σέ λίγο...»)

Τέλος, μετά τήν ἐπιστροφή ἀπό τήν κηδεία, ἡ σύζυγος ὑπέφερε μέ πόνους στή μέση. Πίστευε ὅτι ὀφειλόταν στήν καθιστική δουλειά τοῦ γραφείου καί τό διάβασμα πού εἶχε τόν τελευταῖο καιρό. Ἀπελπιζόταν γιατί δέν μπορούσε νά σταθεῖ οὔτε στήν καρέκλα. Καθώς μπῆκε στό youtube, πρώτη-πρώτη ἐμφανίστηκε ἡ ὁμιλία του παππούλη πρίν ἀπό ἕξι ἔτη «Ψυχική κάμψη καί πόνοι στή μέση», συνειδητοποιώντας γιά ἄλλη μιὰ φορά τήν ἀγάπη τοῦ παππούλη στά πνευματικά του παιδιά.

* * *

Γιατρός τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, πάντα συμβούλευε σωστά καί ἐπιστημονικά, σέ ἄρρώστιες πού προέκυπταν καί σέ ἱατρικές ἐπεμβάσεις πού τόν ρωτούσαμε ἂν θά ἔπρεπε ἢ ὄχι νά προχωρήσουμε. Κάθε φορά οἱ συμβουλές του ἦταν καταλυτικές καί τά ἀποτελέσματα ἐπιτυχῆ. Εἰδικά τήν περίοδο τοῦ covid κολλήσαμε δύο φορές -τήν πρώτη βαριά- (Νοέμβριο 2021 καί Φεβρουάριο 2022) καί μέ τήν βοήθειά του τό ἀντιμετωπίσαμε χωρίς νά χρειαστεῖ νά νοσηλευτοῦμε. Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν.

Ὅφειλουμε νά τονίσουμε ὅτι ὁ πατέρας Βασίλειος ἦταν γιά ἐμᾶς ἐκεῖνος πού μᾶς σμίλεψε καί λείανε τίς προεξοχές τῶν χαρακτήρων μας, μᾶς βοήθησε νά κρατήσουμε τόν γάμο μας καί νά πορευόμαστε στό ταξίδι τῆς ζωῆς μας μέσα στό καράβι τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας μας. Φανταζόμαστε ὅτι ὅσοι εἶχατε τήν εὐτυχία νά τόν ἔχετε γέροντά σας, θά νιώθετε ὅ,τι καί ἐμεῖς: Ἦταν κάτι περισσότερο ἀπό πατέρα. Ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι, -περισσότερο τώρα ἀπό ἐκεῖ πού βρίσκεται- τό στήριγμά μας, τό λιμάνι γιά νά γαληνέψουμε ἀπό τίς φουρτοῦνες καί τούς κλυδωνισμούς τῆς ζωῆς. Αὐτό τό νιώθαμε κάθε φορά πού καταφεύγαμε στό πετραχήλι του. Μπαίναμε φουρτουνιασμένοι καί ἀπογοητευμένοι καί βγαίναμε γαλήνιοι καί αἰσιόδοξοι γιά μιὰ καινούργια ἀρχή, μέ ἀπτές λύσεις πού ὄχι λίγες φορές, καταλαβαίναμε ἐκ τῶν ὑστέρων ὅτι ἦταν θεόσταλτες καί θαυμαστές.

Μέ σεβασμό καί εὐγνωμοσύνη,
Ἀλέξανδρος καί Παναγιώτα

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Ο ἀξιότιμος κ. Κωνσταντίνος Βαθιώτης εἶχε ἐτοιμάσει τό πολύ ἐνημερωτικό καί ἐνδιαφέρον, ὅπως πάντοτε ἄρθρο του, μέ τίτλο: «**Οἱ παγκόσμιες ἡμέρες παγκόσμια κοροϊδία τῶν λαῶν**», τό ὁποῖο δέν μπορέσαμε νά δημοσιεύσουμε σέ αὐτό τό τελευταῖο τεῦχος τῆς Ἑνοριακῆς Εὐλογίας. Θά τόν παρακαλέσουμε ὁμως σέ πρώτη εὐκαιρία, νά μᾶς τό παρουσιάσει καί νά μᾶς τό ἀναπτύξει περισσότερο, προφορικά.

Παραθέτουμε τά λόγια του, πού συνῶδεναν τό κείμενο, εὐχαριστῶντας τον γιά τήν πολύτιμη συνεργασία του καί τήν σταθερή καί ἀνεκτίμητη συμπαράσταση καί φιλία του καί ὑπενθυμίζοντάς του ὅτι ὁ π. Βασίλειος ἤθελε νά τόν δεῖ ξανά ἐπάνω στήν πανεπιστημιακή ἔδρα του.

“Δυστυχῶς, ἡ ὑγεία τοῦ μακαριστοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη κλονίσθηκε ἀνεπανόρθωτα λίγες ἡμέρες προτοῦ τοῦ ἀποστείλω τό παρόν κείμενο, τό ὁποῖο μοῦ εἶχε ζητήσει μέ καταληκτική προθεσμία τήν 20ή Φεβρουαρίου. Ἔτσι, δέν πρόλαβα νά λάβω τήν εὐχαριστήρια ἀπάντησή του καί τήν εὐχή τοῦ Κυρίου, τήν ὁποία πάντοτε μοῦ ἔστελνε μετά τήν ἀποστολή τοῦ ἐκάστοτε νέου κειμένου μου. Τώρα, θά διαβάσει τό ἄρθρο αὐτό εὐρισκόμενος σέ μιά προνομιοῦχο-πανοραμική θέση, ἀπό τήν ὁποία εὐελπιστοῦμε ὅτι θά βοηθήσει τό ποίμνιό του ἀόρατα μέν, ἀλλά ἀκόμη πιό καθοριστικά σέ σύγκριση μέ τήν θέση πού κατεῖχε ὅταν ἔδινε τόν ἐπίγειο, τιτάνιο ἀγῶνα του κατά τῆς Ἑλληνικῆς καί παγκόσμιας πολυμορφικῆς δικτατορίας. Τό κενό του εἶναι δυσαναπλήρωτο, καθὼς προέκυψε τόσο ἀδόκητα σέ μιά στιγμή πού ἡ Ἑλλάδα ὡς καταρρακωμένο κέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας καί οἱ ἡμέτεροι στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ δέχθηκαν ἓνα ἀκόμη βαρύτατο πλήγμα ἀπό τήν βλάσφημη νομιμοποίηση τοῦ παρὰ φύσιν γάμου. Ἡ ἐκδημία τοῦ π. Βασιλείου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐκ τῶν ἐλαχίστων Ἱερέων πού εἶχαν τήν ἀνδρεία νά ποῦν –καί σέ σχέση μέ τό ζήτημα αὐτό– τά πράγματα ὄχι μόνο μέ τ’ ὄνομά τους ἀλλά καί μέ τόν ἀριθμό τους, ὁμοιάζει μέ ἀπώλεια πύργου τήν ὥρα πού οἱ ἀντίπαλες δυνάμεις μαγειρεύουν τό ρουά-μάτ τῆς ἀνθρωπότητας πάνω στήν σατανοκίνητη σκακιέρα τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων. Ὅσοι στρατιῶτες ἀπομείναμε, ἄς τόν τιμήσουμε δίνοντας τόν καλύτερο ἑαυτό μας, ὑποβαλλόμενοι σέ ἀκόμη μεγαλύτερες θυσίες, ὥστε νά κρατηθεῖ τό μυαλό καί τό ἠθικό μας ἀλώβητο, ὅπως τό πετύχαινε ἐκεῖνος γιά ὅλους μας ἰδίως μέσα ἀπό τά πύρινα κηρύγματα καί τίς θρυλικές ἐκπομπές του. Τόν εὐχαριστῶ ἀπό τά βάθη τῆς καρδιάς μου γιά τήν ἀγάπη του καί τήν πολύπλευρη στήριξή του.”

Κωνσταντίνος Βαθιώτης

τ. Ἀναπλ. Καθηγητής Νομικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Κοντάκιο Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Βασιλείου Κύριε, τοῦ πρωδιερέως, τήν ψυχήν
ἀνάπαυσον, ἐν Παραδείσου ταῖς σκηναῖς,
καί τās ψυχάς παραμύθησον,
ἡμῶν πενθούντων, τῇ σῇ ἀγαθότητι.

Μεγαλυνάριο Ἦχος β΄.

Τάξον Παραδείσου ἐν ταῖς αὐλαῖς, Σῶτερ Βασιλείου,
πρωδιερέως σου τήν ψυχήν,
καί τούς κατὰ πνεῦμα, αὐτοῦ καί κατὰ σάρκα,
οἰκείους Παντοκράτωρ, σύ παρακάλεσαι.

Τοῦ κυρίου Ἰωάννη Τσιλιμιγκάκη, ὅπως μᾶς τά ἔστειλε τήν ἡμέρα τῆς
κοιμήσεως τοῦ π. Βασιλείου καί ἔκτοτε ψάλλονται καθημερινά
στόν Ὅρθρο καί στήν Θεία Λειτουργία.